

จอมเจ้าเล่ห์

ป.อินทรปาลิต

ท่านที่อยู่ในจังหวัดพระนครคงจะเคยเห็นรถยนต์ซิงเกอร์แบบสปออร์ทอนเดี่ยวซึ่งพ่นสีแดงเข้มคันหนึ่งแล่นไปตามถนนสายต่าง ๆ เป็นที่สะดุดตาท่านนักเลงรถทั้งหลายต่างติดอกติดใจรถคันนี้ และอยากได้ไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของตน เจ้าของรถเป็นนายร้อยตำรวจเอก มีฐานะดีมาก เพื่อนฝูงมาขอซื้อหลายคนก็ไม่ยอมขาย เขาบอกว่าถึงแม้สงครามจะสิ้นสุดลงแล้ว แต่ก็อีกหลายปีกว่าอังกฤษหรืออเมริกาจะส่งรถยนต์เข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย ขายไปแล้วเขาก็ไม่มีรถยนต์ดี ๆ ใช่ว่า รถคันนี้ยังใหม่เอี่ยม แบบใหม่ที่สุดเป็นรถของนายพันโท ดับบลิว. เอชวิกเตอร์ นายทหารแห่งหน่วยควีนแห่งประเทศบริติช เขานำมาจากประเทศอินเดียโดยเครื่องบินลำเดียว ต่อมา พ.ท. วิกเตอร์ ถูกเรียกตัวกลับมาปฏิบัติหน้าที่ของเขารองผู้บังคับกองพันควีนจึงขายรถคันนี้ให้ ร.ต.อ. ยี่ง สุวรรณาคม เสือแห่งสันติบาลผู้มีสมญาว่า “ผู้พิชิตอ้ายเสือ”

ตอนสายวันนั้น

ซิงเกอร์สีแดงเข้มคันนี้วิ่งไปตามถนนเพชรบุรีอย่างรวดเร็วราวกับลมพัด ชายหนุ่มที่นั่งอมยิ้มประจำที่คนขับคือ นิกร การุณวงศ์ ของเรานั่นเอง ส่วนผู้ที่นั่งอกสั่นขวัญแขวนอยู่ข้าง ๆ นิกรคือเจ้าแห้ว รถคันนี้แล่นเร็วขนาดนั้น รถมิวรุส ของท่านพีระ นิกรขับแบบสลัดหัวหวัดหวัดจะไปนอนโรงพยาบาลตั้งหลายครั้ง เมื่อสักครู่นี้เองจนประสานงากับรถจี๊ปของสหประชาชาติ เจ้าแห้วนั่งสวดมนต์ภาวนามาตลอดทาง

นิกรมีหวังได้เป็นเจ้าของรถคันนี้แล้ว ร.ต.อ. ยี่ง จะต้องย้ายไปเป็นผู้กองตำรวจภูธรจังหวัดแพร่ และเผอิญวานนี้ได้พบกับนายตำรวจหนุ่มเจ้าของรถซิงเกอร์ที่ห้องไทย ร.ต.อ. ยี่ง เล่าให้ฟังว่าเขาจะต้องเดินทางไปจังหวัดแพร่ในวันเสาร์ที่จะถึงนี้ นิกรขอซื้อรถทันที เสือแห่งสันติบาลลงใจไม่อยากจะขาย เพราะตั้งใจจะเก็บมันไว้ที่บ้าน ไม่คิดที่จะขายมันเลย อย่างไรก็ตามด้วยมิตรภาพของเพื่อนเก่าที่มีต่อกันมาแต่ดั้งเดิม ร.ต.อ. ยี่ง ก็ตกลงขายให้นิกรเป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท เขาบอกนิกรตามตรงว่ามีผู้ให้ราคา ๖๕,๐๐๐ บาท แล้วเขายังไม่ยอมขาย นอกจากนี้ยังบอกความจริงให้ทราบว่ารถคันนี้เขาซื้อมา ๕๐,๐๐๐ บาท เพิ่งใช้ได้ ๒ เดือน ถ้าเขาขายต้องเอากำไรบ้าง

นายการุณวงศ์ อยากได้รถคันนี้เต็มทน ก็ตกลงทันทีเขาสัญญาว่า วันอังคารคือพฤษภาคมนี้ ๑๒ น. เขาจะจ่ายเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท ให้ ร.ต.อ. ยี่ง เมื่อได้โอนทะเบียนรถให้เขาเรียบร้อยแล้ว เสือแห่งสันติบาลได้

มอบรถให้นิกรตั้งแต่วันนี้ และวานนี้ทั้งวันตลอดจนกลางคืน นายการุณวงศ์ ได้พารถวิ่งไปตามถนนสายต่าง ๆ รอบพระนครด้วยความเห่อและตื่นรถคันนี้

พอตื่นเช้า อาบน้ำกินข้าวเรียบร้อยแล้ว นิกรก็ชวนเจ้าแห้วนั่งรถออกจากบ้านตรงมาหาท่านพ่อของเขา เพื่อขอเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท ซื้อรถคันนี้ไว้เป็นกรรมสิทธิ์

ซิงเกอร์แบบสปออร์ท ลดความเร็วลงเมื่อจวนจะถึงหน้าบ้านการุณวงศ์ อันเป็นคุณหาสน์ที่ใหญ่โตหรูหราที่สุดในย่านถนนเพชรบุรี นิกรบังคับรถเลี้ยวเข้าไปในบ้านกวดแตรไฟฟ้าพิเศษ ซึ่งดังคล้าย ๆ กับเสียงเพลง

รถแล่นมาตามถนนโรยกรวด หยุดนิ่งห่างจากบันไดตึกเล็กน้อย เจ้าแห้วถอนหายใจออกมาดัง ๆ

“เฮ้อ รับประทานที่หลังผมไม่มาด้วยละครับ รับประทานใจหายใจคว่ำมาตลอดทาง นึกว่าไปนอนโรงพยาบาลเสียแล้ว”

นิกรหัวเราะหน้าขึ้น ยกมือตบศีรษะเจ้าแห้ว

“กลัวด้วยหรือวะ มือฉันนี้ขยับไว้ใจเถอะน่า เอออีตอนที่เจ๊วยายแกข้างสะพานยมราชดูเหมือนยายคนนั้นแกตะโกนโหวก ๆ ว่าอะไรฉันไซ้ใหม่”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทาน ผมได้ยินถนัดเชียวยครับ”

“แกว่ายังไง”

“รับประทานแกตะโกนว่า พ่อมีงเจ็บหนักร้อาย ---- “

“พอ - พอแล้ว นึกว่าชมว่ารถสวย”

“ชมซี่ครับ แกเอ่ยถึงคุณแม่ของคุณด้วย”

นิกรสะดุ้งโหยง

“พอไว้ย ไม่ต้องเล่า” พุดจบเขาก็เปิดประตูก้าวลงจากรถ “แกรออยู่นี่นะแห้ว ฉันขึ้นไปประจบคุณพ่อเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ให้ท่านเซ็นเช็คสั่งจ่ายเงินให้ พุ่งนี้จะได้เอาไปให้คุณยิงเขา”

“รับประทานน่ากลัวชัดซึ้งครับ”

นิกรชักจิว

“แกรู้ได้ยังไงวะ ทะลึ่งพุดเป็นलग”

“รับประทาน ผมตรวจดูยามอุบากองแล้วนี่ครับเราออกจากบ้านตอนสายรับประทานสูญญ ๑ พอดี”

“แล้วเป็นยังไง”

“รับประทานตำราว่า สูญหนึ่งอย่าพึงจร แม้นราญรอนจะอัปวา รับประทานหมายถึงทรัพย์สินเงินทองด้วยครับ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“เอ - ชักใจไม่ดีเสียแล้วละ ความจริงเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท มันก็ไม่ใช่เงินนิดหน่อย คุณพ่อลมตีหรือลมเสียก็ไม่รู้”

“ท่านไม่ชอบรับประทานถั่วลิสงไม่ใช่หรือครับ”

นิกรทำคายน

“ไม่ใช่ลมพันทันนั้น ฉันหมายถึงอารมณ์ผู้รู้ที่อายเปเรต”

เปเรตหัวเราะชอบใจ ในเวลาเดียวกันท่านเจ้าคุณวิจิตรบรรณาการประมุขของ บ้านการุณ วงศ์ แต่งกายลาลองพาดำเดินออกมาหน้าตึก หลังจากสาวใช้ของท่านเข้าคุณยิ้มแย้มแจ่มใส และใบหน้าของท่านนี้แหละ ช่วยให้อำนาจใจของนิกรดีขึ้นมาก

เขารีบยกมือไหว้ท่านพ่อของเขาทันที เจ้าแห้วก็กระทำความเคารพท่านเช่นเดียวกัน

“สวัสดีครับ คุณพ่อ”

เจ้าคุณพุกหน้าเล็กน้อย ดึงกล่องยาเส้นออกจากปาก

“ยังไง วันนี้แกมีแกใจมาเยี่ยมฉันเชียรวรี”

“ครับ วันอาทิตย์ว่างงานก็เลยมาเยี่ยมคุณพ่อหมู่บ้านงานของคุณพ่อมากเหลือเกิน ผมอยู่ที่สำนักงานผลประโยชน์จนค่ำทุกวัน ไม่มีเวลามากกราบเท้าเยี่ยมเยียนคุณพ่อเลยครับ คิดถึงใจแทบขาด”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ หัวเราะ

“แกขยันดีมาก น่ารัก สมเป็นผู้จัดการผลประโยชน์ของพ่อ”

“จริงครับ”

ท่านเจ้าคุณทอดยิ้ม

“นายบุญเสริม เขามาหาพ่อเพิ่งกลับไปเมื่อสักครู่นี้” ท่านหมายความว่าถึงสมุหบัญชีของสำนักงานผลประโยชน์ของของท่าน ซึ่งทำงานอยู่ในบังคับบัญชาของนิกร “วานนี้ก็ไม่ไป บางวันไปถึงเซ็นหนังสือเสร็จก็กลับ มันยังงัยกันเนอะ พ่อไม่รู้จะเชื่อใคร”

“ไอ้ย เชื่อผมดีกว่าครับ มีอย่างที่ผมจะเหลวไหลอย่างนั้น นายเสริมนี้ใช้ไม่ได้ พงษ์นี่ต้องเตาะหาความผิดป้ายให้ผม แต่เอาความดีใส่ตัว อ้ายนี่ลั่นกระดากทรายน้ำลายชะแฉก แอบมาจับคุณพ่อเพื่อเอาเงินเดือนขึ้น”

“อ้อ -- เจ้าเสริมอาจจะเลวอย่างที่เจ้าว่าก็ได้ แต่พ่อเชื่อมั่นไว้ย”

นิกรจู้ปาก

“เชื่อผมเถอะน่า ผมเป็นลูกที่น่ารักของคุณพ่อจริง ๆ แหม่ ๆ คุณพอกินข้าวแล้วหรือยังครับ”

เจ้าคุณอดหัวเราะไม่ได้

“ถามทำไมวะ”

“อ้าว -- คนที่ยังไม่ได้กินข้าวโมโหร้าย นี่ครับประเดี๋ยว คุณพ่อก็คงโง่เงาผมเข้าไปให้ ถ้าหากว่าผมพูดผิดหู”

“อ้อ -- กินแล้ว”

เจ้าแห้วพูดสอดขึ้น

“รับประทานผมก็รับแล้วครับ”

นิกรหันขวับมาทางเจ้าแห้วทันที ยกมือทั้ง ๒ ทำสะพานมองดูเจ้าแห้วอย่างแปลกใจ

“ใครถามแคะ”

“รับประทานเปล่าครับ”

“แล้วแกทะเล็งพูดออกมาทำไม”

“รับประทานนั่งอยู่เฉย ๆ มันเปรี้ยวปากครับ” แล้วเจ้าแห้วก็ยกมือไหว้ “ขอโทษครับ”

นิกรหันมามือกับเจ้าคุณวิจิตร ฯ

“เป็นยังไงครับคุณพ่อ อ้ายแห้วของผม” ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“มันก็ทะเล็งเหมือนแก่นั่นแหละ” พูดพลางมองดูรถซิงเกอร์ตอนเดียว นิ่งอึ้งไปสักครู่ท่านก็กล่าว
ถามลูกชายของท่าน “รถของใครวะกรเข้าที่จริง เห็นจะเป็นรุ่นแรกที่ตกเข้ามาเมืองไทย หลังจากมหา
สงครามคราวนี้”

“รถผมเองครับ คุณพ่อ”

เจ้าคุณลืมนตาโพล่ง

“อ้อ ? รถของแกหรือนี่”

“ครับ”

“แกเอาเงินที่ไหนไปซื้อวะ”

“นั่นนะซีครับ ง่า - ไปคุยกับผมในตึกเถอะครับ วันนี้ผมนำลากก้อนใหญ่มาให้คุณพ่อ และตั้งใจจะ
มาคุยกับคุณพ่อให้สนุกสักวัน”

“เอา -- ดีเหมือนกัน พ่อก็ตั้งใจจะคุยกับแกเหมือนกัน โทรศัพทไปที่สำนักงานผลประโยชน์ ตั้ง
หลายหน แล้วคนรับสายมันบอกว่าแกไม่อยู่ หมอนั่นถ้าจะโกหกพ่ออีก”

นิกรยิ้มแหย ๆ

“ครับ โทหกแน่ ๆ ความจริงผมอยู่ประจำสำนักงานตลอดวัน โทรศัพทมันอยู่ข้างล่างผมอยู่ข้างบน
เสมียนที่รับสายก็เลยขึ้นไปตามผมเลยบอกว่าไม่อยู่ เรื่องมันคงเป็นยังงี้แหละครับ” พูดจบนิกรก็จูงมือเจ้า
คุณวิจิตร ฯ เดินเข้าไปในห้องโถง

คนใช้ชายหญิงของบ้านการุณวงศ์ แลเห็นนิกรเข้าก็ยกมือไหว้แสดงกิริยาเคารพบนอบเขาไปตาม
กัน

เจ้าคุณชุดตัวนั่งบนโซฟา ส่วนนายจอมทะเล้นนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพรมปูพื้น เขานึกไม่ออกว่า
เขาจะเริ่มเรื่องพูดหวานล้อมอย่างไรดี จึงจะได้เช็คสิ่งจ่ายเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท จากท่าน

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ แล้วนิกรก็ลุกขึ้นนั่งยองโย่งหยก ยกมือบิบบาเจ้าคุณวิจิตร ฯ

“เฮ้ย ! อะไรกันไว้ย” ท่านพูดพลางหัวเราะพลาง “จ้จ้ไว้ย”

“ผมขอโทษยังไงล่ะครับ”

เจ้าคุณยกมือพลัดหน้าลูกชายของท่าน

“ไม่ต้อง พอดีวันนี้แกคงจะเล่นทรัพย์ฉันทน์แน่ ๆ พอมาถึงบ้านก็เริ่มประจบกันทีเดียว”

คราวนี้ นิกรยิ้มหวานจ้อย

“คุณพ่อทนายใจผมเป้งเชียวครับ”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ หัวเราะ มองดูปฏิทินรายวันที่ผนังตึก

“นี่ฉันให้เงินเดือนแกตั้ง ๒๐.๐๐ บาท วันนี้เพิ่งวันที่ ๑๔ เท่านั้น หยอดแล้วหรือ”

“ไอ้ย ยังครับ เพิ่งใช้ไป ๖ สลึงเท่านั้นเอง”

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“อ้ายกะล่อน หน้ายังแค้นะเธอะ ใช้เงิน ๑๔ วัน ๖ สลึง”

นิกรหัวเราะ แล้วหยุดหัวเราะ ไม่ทราบว่าจะพูดยังไงกับท่าน นั่งตริกตรองอ้าอึ้งอยู่เกือบ ๕ นาที ก็
พรวดพราดลุกขึ้น วิ่งเหยาะ ๆ ออกไปหน้าตึกลงบันไดมาหาเจ้าแห้วที่รถซิงเกอร์

“ว่าไงครับ” เจ้าแห้วถาม “รับประทานได้เช็ดแล้วหรือครับ”

นายการุณวงศ์ถอนหายใจเบา ๆ

“ยังไว้ย กันพูดไม่ออกไม่รู้จะพูดยังไง ช่วยแนะนำหน่อยเถอะวะ” เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“รับประทาน ไม่เห็นจะยากเย็นอะไรเลยครับคุณเป็นลูกของท่าน รับประทานคุณต้องพูดให้ท่าน
เห็นว่ารอดกันนี่เป็นการประดับเกียรติยศของคุณ ถ้าซื้อไว้รับประทานใคร ๆ ก็ต้องพูดกันว่า คุณนิกรลูกชาย
ท่านเจ้าคุณวิจิตร ฯ เป็นเจ้าของรถยนต์ที่ทันสมัย และสวยที่สุดในประเทศไทย”

นิกรยิ้มออกมาได้

“เออ เข้าที่ไว้ย เอละ กันพอจะพูดได้แล้ว”

พูดจบนิกรก็หมุนตัวกลับ วิ่งขึ้นบันไดหน้าตึกวิ่งเข้าไปในห้องโถง

เจ้าคุณวิจิตร ฯ ทำตาปริบ ๆ ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมลูกชายของท่านจึงลุกลุกนอนอย่างนี้ พอนิกรนั่ง
ลงข้างหน้าท่าน เจ้าคุณก็ร้องเรียก “กร”

“ครับ”

“พ่อคิดว่าแกไม่สบายไว้ย”

นิกรสะดุ้งโหยง

“เฮ้อ ๆ เปล่าครับ สติสัมปชัญญะของผมยังสมบูรณ์ดีเสมอ ง่า -- คุณพ่อครับ ผมถามจริง ๆ เถอะ
ครับ ผมนะเป็นลูกของคุณพ่อใช่ไหม?”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ สิ้นศรีษะ

“อย่าพูดอ้อมค้อมเลยวะ บอกมาตามตรงก็แล้วกันว่าแกจะขอเงินเท่านั้นเท่านี้”

นายการุณวงศ์ ถอนหายใจโล่งอก

“เห็นจะจริงครับ พูตก็นตรงไปตรงมาเลย ผมขอเงินซื้อรถซิงเกอร์คันนี้สัก ๖๐,๐๐๐ บาท เถอะครับ”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ หัวเราะ

“ครับ แหม — วันนี้คุณพ่อของผมใจดีเหลือเกิน” พูตจบกก็ก้มลงกราบท่าน “นะครับเซ็นเช็คให้ผม เถอะคุณพ่อผมรับรองกับเจ้าของรถเขาว่าพุงนี้ ผมจะนำเงินไปชำระให้เขาที่กองทะเบียนรถ เพื่อเขาจะได้โอนทะเบียนให้ผม”

เจ้าคุณพยักหน้าช้า ๆ

“ความจริงรถคันนี้สวยมาก ๖๐,๐๐๐ บาท ไม่แพงเลย

“ครับ -- ครับ ถูกมาก ถูกเหมือนได้เปล่า ซื่อให้ผมเถอะนะครับ ผมได้รถคันนี้แล้ว ผมจะทำตนของผมให้เป็นเด็กดีจริง ๆ เลิกเที่ยว เลิกเตร่ เลิกกินเหล้า รถคันนี้มันจะประดับเกียรติยศของผมและคุณพ่อใคร ๆ ก็ต้องรู้ว่าผมเป็นลูกของท่านเจ้าคุณวิจิตร ฯ คหบดีผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ ดุศชิการ์ค่อนข้างแรง พ่นควันโขมง

“เหตุผลของแกน่าฟังมาก ถูกแล้ว พ่อควรซื้อรถคันนี้ให้แก”

นิกรหัวเราะก๊าก และตะโกนลั่นบ้าน

“ไชโย ! ขอให้คุณพ่อของผมจงเจริญ”

“เดี๋ยว ฟังพ่อพูดให้จบเสียก่อน ง่า--ความจริงพ่อควรซื้อรถคันนี้ให้แกอย่างยิ่ง เพราะเป็นการประดับเกียรติยศของแก ทำให้แกมีหน้ามีตาขึ้น แกขับรถผ่านไปทางไหนใคร ๆ ก็ต้องตะลึงมอง แต่ว่า —“

นิกรหน้าจ๋อย

“คุณพ่อกลัวว่าผมจะขับรถอย่างบ้าบิ่น คอหักตายหรือครับ”

“แต่พ่อคิดว่า ไม่มีความจำเป็นอะไรสักนิดที่พ่อจะซื้อรถคันนี้ให้แก”

นิกรนั่งตะลึง อ้าปากหวอ

“อย่าล้อเล่นนะ คุณพ่อ ผมใจไม่ดี คุณพ่อละก้อยงี้แหละ ชอบพูดให้ผมเสียขวัญัก บอกผมให้ชื่นใจหน่อยเถอะครับว่า คุณพ่อล้อผมเล่น”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ หัวเราะ

“เปล่า พ่อไม่ได้ล้อแกเล่น พ่อพูดจริง” แล้วเจ้าคุณก็ทำหน้าตาขึงขัง พูตเสียงเอ็ดตะโร “แกคิดดูนิกรเงิน ๖๐,๐๐๐บาท มันเป็นเงินเล็กน้อยสำหรับพ่ออย่างงั้นหรือ ? พ่อไม่ใช่เฮนรีฟอร์ด พ่อไม่ใช่รีอคเฟลเลอร์มหาเศรษฐีของโลก พ่อไม่ใช่มหาราชาที่มีเพชรเป็นตุ้ม ๆ อย่างที่ดิเรกมันเล่าให้ฟัง แกจะตั้งหน้าตั้งตาผลาญพ่อไปถึงไหนกัน เดือนหนึ่ง ๆ แกใช้เงินตั้ง ๓ - ๔ พันบาท แก ๒ คนผิวเมียใช้เงินจนกินตัว ข้าวปลาอาหารก็ไม่ต้องซื้อ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในอกอาของแกทั้งนี้ แกควรคิดบ้างซี่ว่า แกไม่ใช่เด็กหนุ่ม ๆ แก

มีลูกเมียแล้วเมื่อไรแกจะคิดอ่านตั้งเนื้อตั้งตัวเสียที รถตะหวัทตะบวยซื้อเอามาทำไมกัน รถที่บ้านอาแกมีตั้งหลายคัน ที่นี่ก็มี ๒ คัน แกอยากใช้คันไหน เอาไปใช้สิ ว๊อตสฮอลแก๊ง กับเดอโซโต มันก็หุหุรออยู่แล้ว”

นิกรยิ้มแห้งแล้ง

“โอ้ - คุณพ่อครับ ผมอยากได้ซิงเกอร์คันนี้เหลือเกิน มันสวยถูกใจผมมากเชียวครับ”

“ถูกละ มันถูกใจแก แต่มันไม่ถูกใจพ่อ ถ้าแกขอเงินพ่อเพื่อสร้างโรงงานอะไรสักแห่งหนึ่ง สำหรับประกอบอาชีพละก็อ อย่าวว่าแต่ ๖๐,๐๐๐ บาท เลย สักแสนสองแสนพอก็จ่ายให้ได้”

นิกรทำตาแดง ๆ คล้ายกับจะร้องไห้

“คุณพ่อรักเงิน ๖ หมื่นยิ่งกว่าลูกของคุณพ่อเชียวหรือครับ”

“เออ ซี้วะ”

นิกรร้องไห้โฮ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“ดีละครับ ผมเห็นใจคุณพ่อแล้ว” พุดพลาจร้องไห้พลาจ

“คุณพ่อไม่ให้ผมไปขอพ่อตาผมก็ได้ เป็นตายอย่างไรผมจะต้องซื้อรถคันนี้ให้ได้ ถ้าผมไม่มีเงิน ๖ หมื่นไปให้เจ้าของรถในวันพรุ่งนี้ ผมยิงตัวตายดีกว่า”

“อ้อ ดีเหมือนกัน แกตายเสียได้พ่อจะได้เบาใจ”

คราวนี้นิกรร้องไห้เสียงลั่นบ้าน

“ฮือ -- ผม - ผมตายเป็นผี ผมจะมาหลอกคุณพ่อฮือ — โฮ ๆ”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ กลั้นหัวเราะแทบแย้

“เสียงร้องไห้ของแก เหมือนลูกหมาถูกฝน”

“ฮือ - ว่าผมเป็นลูกหมา ผมไม่ยอม ฮือคุณพ่อต้องซื้อรถให้ผม”

เจ้าคุณตะโกนราวกับข้างร้อง

“ไม่ซื้อโว้ย”

นิกรตะโกนขึ้นบ้าง

“ไม่ซื้อก็อย่าซื้อ ฮือ — ฮือ ๆ พ่อคนอื่น เขาล้วนแต่ใจดีทั้งนั้น ลูกอยากเล่นลูกนัยน์ตายังควักให้รถยนต์ ๖ หมื่นเท่านั้นคุณพ่อไม่ซื้อ ฮือกินน้ำมันระกำตายดีกว่า”

เจ้าคุณยิ้มแป้น

“หน้าอย่างแกฉันรู้ดีว่า อย่างไรเสียแกก็ไม่ยอมฆ่าตัวตาย”

นิกรหยุดร้องไห้ เงยหน้ามองดูเจ้าคุณวิจิตร ฯ แล้วหัวเราะ

“ซื้อให้มันเถอะครับคุณพ่อ นึกว่าสงสารมันครับ”

“มันไหนวะ”

“ก็ผมนะซีครับ นะครับ คุณพ่อใจดี — ใจดี เขียนเช็คส่งจ่ายให้ผมเถอะครับ ทำเป็นคนชี้เหนียวไปได้ ขายหน้าลูกมันเปล่า คุณพ่อมีเงินอยู่ในแบงก์ตั้ง ๓ - ๔ ล้าน”

ประมุขของบ้านการุณวงศ์ สิ้นศึรชะ

“ป่วยการอ่อนนวนวะ หัวเด็ดตีนขาดพอกก็ไม่ยอมจ่ายทรัพย์ให้แก่ ไม่ได้มีประโยชน์อะไรสักนิด”

นิกรขมวดคิ้วย่น ทำตาละห้อยนำสงสาร

“ผมให้คุณพ่อเตะ ๓ ที เข้า”

“เตะแกเตะหมาดีกว่า”

“ว่า - ยังไงก็ไม่เอา ยืนกระต่ายขาเดียวเสียเรื่อย คุณพ่อคิดดูให้ดีนะครับ ผมสัญญากับเจ้าของรถว่าพ่วงนี้ก่อนเที่ยงผมจะเอาเงินไปให้เขา ถ้าผมไม่มีเงินไปให้เข้าผมจะต้องอับอายขายหน้าเขาสักเพียงใด”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ หัวเราะ

“นั่นมันเรื่องของแก ไม่ใช่เรื่องของฉัน”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรพยายามอ่อนนวนท่านอีก แต่ท่านเจ้าคุณคงใจแข็ง ปฏิเสธยื่นกรานเช่นเดิม ในที่สุดนิกรก็รู้ว่าตนหมดหวังเสียแล้ว ความน้อยอกน้อยใจบังเกิดขึ้นแก่เขาทันที

“เมื่อคุณพ่อไม่กรุณา ผมก็สุดแล้วแต่จะโปรดเถอะครับ ผมกราบลาละครับคุณพ่อ ผมเสียใจมาก”

พูดจบเขาก็ก้มลงกราบท่าน

“จะรีบไปไหนละ เจ้ากร”

“วิ่งเต้นของเงินซื้อรถคันนี้ครับ ผมขอยืมเจ้าหนวนกี้ได้”

“ชะ ช้า เงินตั้ง ๒ หมื่นใครเขาจะให้แกวะ”

“ไม่รู้ล่ะครับ อย่างไรก็ตามผมก็ต้องหาให้ได้ ผมตายเสียดีกว่าถ้าไม่ได้รถคันนี้” แล้วนิกรก็ลุกขึ้นเดินกระต๊อบเท้าบึ้ง ๆ ออกไปจากห้องโถงด้วยกิริยากระพืดกระพืด

ท่านเจ้าคุณยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ท่านคิดว่าท่านจะต้องโทรศัพท์ไปที่บ้าน “พัชราภรณ์” สั่งกิมหงวนและคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจฉิม ฯ ไม่ให้ช่วยเหลือนิกรในเรื่องการเงิน ทั้งนี้ก็เพราะท่านเห็นว่า นิกรใช้เงินโดยไม่ถูกทาง

นายการุณวงศ์ เดินลงบันไดหน้าตึกมาที่รถซิงเกอร์ตอนเดียว เจ้าแห้วนั่งสัปหงกอยู่ในรถ นิกรยกมือตบหลังเจ้าแห้วดังป้าบ

“เฮ้ย - กลับบ้านไว้ย”

เจ้าแห้วสะดุ้งตกใจตื่น นิกรเปิดประตูก้าวขึ้นมานั่งประจำที่คนขับ

“รับประทานได้ทรัพย์เรียบร้อยแล้วหรือครับ”

นิกรตอบอย่างหัวเสีย

“ได้กะผีอะไรล่ะ”

“อ้าว - ทำไมล่ะครับ”

“คุณพ่อท่านไม่ให้แน่ซี พับผ้า เจ็บใจนัก ประเดี๋ยวพ่อพาพรรคพวกมาปล้นคุณพ่อเสียเลย เอาเรอะ อ้ายแห้ว”

มีเสียงหัวเราะ ๆ พุดขึ้นบนบันได

“เอาชีวะ มาปล้นเมื่อไรจะก๊อบออกมาเถอะ ร็วอลเวอร์คอล์ทกระบอกใหม่ของข้ามันแน่นดีนี่”

นิกรกับเจ้าแห้วสะดุ้ง เงยหน้ามองไปบนตึกต่างแลเห็นเจ้าคุณวิจิตร ฯ ยืนทำสะพานมองดูอยู่
นิกรกับเจ้าแห้วยิ้มแหย ๆ ต่างกระพุ่มมือไหว้ท่านเจ้าคุณ ต่อจากนั้นนิกรก็สตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์ นำรถตอน
เดียวแบบสปรอตแล่นออกไปจากบ้านการุณวงศ์ เจ้าคุณวิจิตร ฯ อุดหัวเราะไม่ได้ ท่านหมุนตัวกลับเดินเข้า
ไปในห้องโถงริบพุดโทรศัพท์

อีก ๕ นาทีต่อมา

ซิงเกอร์ตอนเดียวแบบสปรอตแล่นเข้ามาในบ้าน “พัชราภรณ์” อย่างรวดเร็ว นิกรขับรถแล่นมา
หยุดหน้าตึกใบหน้าของนายจอมทะเล้นหม่นหมอง เขากลุ่มใจมากที่เขาหมดหวังได้เงินจากพ่อ

อย่างไรก็ตาม นิกรหวังที่จะได้เงินจากคุณหญิงวาด ฯ หรือเสียหวนคนใดคนหนึ่ง แต่เขาหาวิธีไม่
ว่าเจ้าคุณวิจิตร ฯ ได้โทรศัพท์มาถึงห้องสาวของท่านกับเสียหวน สิ่งบังคับไม่ให้ช่วยเหลือนิกร มีหน้าซ้ำ
ยังแข่งไว้ด้วยว่า ถ้าใครให้เงินนิกรขอให้มันอันเป็นไปต่าง ๆ นานา

นิกรเปิดประตูก้าวลงจากรถ พุดกับเจ้าแห้ว

“เช็ดรถเสียให้เรียบร้อย เอาน้ำมันมาเติมอีก ๑ ปีบ ประเดี๋ยวกันจะไปเที่ยวอีก”

“ว่า” เจ้าแห้วคราง “รับประทานตั้งแต่ตื่นนอนผมยังไม่มีเวลาว่างเลย รับประทานเอาไว้ค่า ๆ ค่อย
เช็ดมันเถอะครับ”

นิกรล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบธนบัตรราคา ๒๐ บาท หนึ่งฉบับส่งให้เจ้าแห้ว

“ไม่ต้องบ่นอ้ายเวอร์ เอนี่ไป”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น กระพุ่มมือไหว้นายการุณวงศ์แล้วรับธนบัตรมาถือไว้

“รับประทานผมเช็ดให้มันแห้งดีเลยครับ เรื่องทำความสะอาดรถยนต์ผมชำนาญนัก เอาน้ำมัน
เครื่องใส่อีกสักขวดนะครับ”

นิกรยกมือเชกกบาลเจ้าแห้วดังป๊อก

“นี่แน่ พ่อได้เงินเข้าพุดจ้อยเขียว” แล้วนิกรก็เดินขึ้นไปบนตึก พอเข้ามาในห้องโถง เขาก็เห็น
ประมุขที่บ้าน “พัชราภรณ์” ทั้งสองท่านนั่งสนทนาอยู่กับนันทาและประภา

คุณหญิงซ่อนยิ้มไว้ในหน้า เมื่อแลเห็นหลานชายของท่าน

“ไปไหนมาจ๊ะ พ่อกร เป็นอะไรไปหน้าเจ้าหน้าจ”

นิกรนั่งลงบนเก้าอี้โน้มตัวหนึ่ง

“ไปหาคุณพ่อมาครับ”

นันทาพุดเหยา ๆ

“ถ้าจะไปขอเงินซื้อรถละซี”

“จ๊ะ - ถูกแล้ว แต่คุณพ่อไม่ให้ ท่านใช้เหตุผลตามประสาคนขี้เหนียวว่า ไม่มีความจำเป็นอะไรที่
จะต้องซื้อรถคันนี้”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“เหตุผลของท่านเป็นเหตุผลที่เหมือนกับอาเช่นเดียวกัน”

นิกรลื่นน้ำลายเอื้อม มองดูคุณหญิงวาดด้วยแววตาเศร้า ๆ

“โอ้ - คุณอาครับ ผมตกลงกับเจ้าของรถเขาไว้เรียบร้อยแล้ว พรุ่งนี้ผมจะชำระเงินให้เขา ถ้าผมไม่
มีเงินไปให้เขา ผมจะเอาหน้าไปไว้ไหน” พูดจบนิกรก็ร้องไห้อีกทำปากแบะยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“อ้าว ๆ ไม่ต้องร้องไห้สิกร คุณพ่อแกไม่ให้อาให้เอง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ สะดุ้งโหยง

“แล้วกันคุณหญิงเจ้าคุณท่านด่าตายเขียวนะจะบอกให้”

คุณหญิงวาดน้ำตาคลอหน่วย

“ดิฉันสงสารหลานดิฉันนี่นะ เงินเพียง ๖ หมื่นเท่านั้น ไม่ใช่อย่างมากมายอะไร”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะ

“ก็ตามใจ ถ้าไม่กลัวคุณพี่สาปแช่ง”

นันทาพูดเสริมขึ้น

“ถ้าคุณอาให้หนูโทรศัพท์ฟ้องคุณพ่อจริง ๆ”

นิกรเอ็ดตะโร พี่สาวของเขา

“พิลึกจริงเชียว กงการอะไรของพีนันด้วยละกันทำอีกจากกระทังน้อง”

“อย่ามาทำว่าดีนะ ทะเลี่ง คุณพ่อโทรศัพท์มาเยะ ท่านสั่งไม่ให้ใครช่วยเหลือตัวในเรื่องเงินที่จะไป
ซื้อรถ ท่านบอกว่าถ้าใครช่วยท่านจะแข่งให้ป็นนี้”

คุณหญิงวาดพูดกับหลานชายของท่าน

“อาอยากช่วยแกเหมือนกัน แต่กลัวคุณพี่จะมาข้อมฉันเข้า ท่านไม่เหมือนคนอื่น ลงเทศน์ใครแล้ว
อย่างน้อย ๗ วัน ๗ คืนกว่าจะลงจากกรรมมาสา อาไม่รู้ว่าจะช่วยแกได้อย่างไร”

ประภาพูดขึ้นเบา ๆ

“อย่าซื้อมันเลยค๊ะ คุณนิกร ตั้ง ๖ หมื่นน่าเสียดาย”

นิกรยกมือเกาศีรษะ

“เสียดายอีกแล้ว ไม่ใช่รถไซลานนี่ครับจะได้คันละ ๖ สลิ่ง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ว่า “แกจะซื้อเอามาสูมหิวแกหรือวะกร รถของเรามีตั้ง ๒ คัน ของพ่อแกมี ๒
คัน ตั้ง ๔ คันเข้าไปแล้ว”

“ผมไม่ได้ซื้อมาสุมหัวหรอกครับ แต่ผมชอบมันเพราะมันสวยถูกใจผม ขับสบายแล่นเร็ว” พูดจบ
เขาก็ยิ้มกับคุณหญิงวาด “คุณอาซื้อไว้ให้ผมเถอะครับ ๖ หมื่นเท่านั้น ถูกเหมือนกล้วยน้ำว้า”

คุณหญิงยิ้มเศร้า ๆ

“ไม่ได้หรอกกร อากลัวคุณพี่ท่านจะด่าอา อยู่ดี ๆ ไม่ว่าจะดีเสียเงินตั้ง ๖ หมื่นแล้วยังถูกเทศนาอีก”

นิกรหน้าอเหมือนม้าหมากรุก

“คุณอาไม่ช่วยผม ผมขอยืมเงินอ้ายเสียก็ได้หรือม่ายคุณพ่อท่านก็คงจะพุดถึง” เขาหมายถึงเจ้าคุณปัจฉนีก ๆ แล้วนิกรก็มองดูประภา “เจ้าคุณอยู่ไหนคุณภา”

“อยู่ข้างบนค่ะ”

“อ้อ - แล้วเจ้าหงวนเล่าครับ”

“อาเสียกับคุณพล คุยกับดิเรกอยู่ในห้องลับค่ะ”

นายการุณวงศ์ลุกขึ้น ยืนลังเลอยู่สักครู่ก็ขึ้นไปหาพ่อตาของเขา อารมณ์ของนิกรเริ่มหงุดหงิด ยังไม่รู้ว่าเขาจะได้เงิน ๖๐,๐๐๐ บาท หรือไม่ นิกรขึ้นบันไดมาชั้นบนตรงไปยังห้องส่วนตัวพ่อตาของเขา

ขณะนี้ เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ กำลังนั่งพักผ่อนอยู่ตามลำพังเก้าอี้บนริมหน้าต่าง บนโต๊ะเล็ก ๆ มีเงาะแช่น้ำแข็งอยู่ในชามแก้ว ซึ่งประภาทำมาให้เมื่อสักครู่นี้

นิกรเดินเข้ามาในห้อง ทำเป็นไต่ถามถึงเมียของเขา

“ประไพล่ะครับ คุณพ่อ”

เจ้าคุณยิ้มให้ลูกเขยของท่าน

“ประไพกับยายนวลไปห้างศิริวิไลส์พานิช เห็นบอกว่าจะเลยไปซื้อผ้าตัดเสื้อเสียด้วย แยกไปไหนมาละคร หายหัวไปตั้งแต่เช้า”

“ไปเยี่ยมคุณพ่อมาครับ”

“เออ - ดี วันอาทิตย์ว่าง ๆ ควรไปเยี่ยมท่าน”

นิกรนั่งลงบนเก้าอี้บนตัวหนึ่ง เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ รีบหยิบชามเงาะขึ้นมาวางบนตัก เมื่อเห็นนิกรจ้องดูมัน

นายการุณวงศ์ไม่อยากจะพูดอ้อมค้อม ก็พูดตรงไปตรงมา

“คุณพ่อครับ คุณพ่อเห็นรถซิงเกอร์ตอนเดียวแล้วไม่ใช่หรือ ?”

“เออ - เห็นแล้ว”

“เจ้าของเขาจะขายให้ผมครับ ๖ หมื่นบาทเท่านั้นคุณพ่อรูณาซื้อไว้ให้ผมก่อนได้ไหมครับ แล้วผมจะหาเงินใช้ให้”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“แกจะเอาเงินที่ไหนมาใช้พ่อวะ เงินตั้ง ๖ หมื่น”

นิกรหน้าสลด

“ผมก็อยากยกเงินผลประโยชน์ของคุณพ่อผมนะซีครับ ยักทีละ ๒ พันเอามาให้คุณพ่อ ผมอยากได้รถคันนี้เหลือเกินครับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ สิ้นศึระะ

“พ่อช่วยแกไม่ได้หรอกกร”

นิกรจึยปาก

“แล้วกัน ถ้ายังงั้นคุณพ่อเป็นพ่อตามผมทำไม”

“เอ๊ะ แกนี่พูดกวน ๆ ยังไงนี่หว่า ถ้าเป็นพ่อตาคะก็ ต้องช่วยเหลือการเงินลูกเขยยังงั้นรี”

“ก็ยังงั้นนะซีครับ น้า - ช่วยผมหน่อยน้า ถ้าผมไม่ได้รดคั้นนี้ผมจะฆ่าตัวตายจริง ๆ” พูดจบก็เอื้อมมือหยิบเงาะขึ้นหนึ่งใส่ปากเคี้ยว

ท่านเจ้าคุณค้อนขวับ รีบยกฝ่ามือปิดขามเงาะ

“แกจะฆ่าตัวตายหรือแกจะทำยังไง มันเป็นเรื่องของแก แต่พ่อช่วยไม่ได้”

“ว้า - หน้าตาคุณพ่อไม่บอกว่าเป็นคนซีเหี้ยวสักนิด”

“ถูกละ แต่ฉันก็ไม่ใช่คนสุรุ่ยสุร่ายอย่างเจ้าหงวน”

นิกรยกมือไหว้ประหลก ๆ

“ซีครับ ซื่อให้ผมเถอะครับคุณพ่อ”

“ไป ๆ ไปให้พ้นอย่ามาทวนใจฉันต้องการอยู่เงียบ ๆ ตามลำพัง”

นิกรชักฉิว

“ดีละครับ จำไว้ นะคุณพ่อปฏิเสธผม”

“แน่ - อ้ายนี่อาฆาต”

“อาฆาตซีครับ ผมกับคุณพ่อเป็นลูกเขยพ่อตากันแต่เพียงชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น เจ้าประคูน ชาติหน้าขอให้ได้พ่อตาที่ใจสปอท”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ หัวเราะก๊าก

“ก็สวดมนต์ไหว้พระทุกคืน ถ้าชาติหน้ามีจริงละก็ ขออย่าให้แกได้มาเป็นลูกเขยลูกฉันอีกเลย ตลอดเวลาที่แกเป็นผัวประไฟฉันซิบหายเพราะแกเท่าไรแล้วรู้ไหม ?”

“ปู่โธ่ คุณพ่อไม่น่าจะพูดเลย คุณพ่อก็เปรียบเสมือนไม้ไผ่ฝืนจะตายวันตายพรุ่งก็รู้ไม่ได้ คุณพ่อตายเมื่อไรทรัพย์สมบัติของคุณพ่อก็ตกเป็นของเมียผมอย่างน้อยครึ่งหนึ่ง”

เจ้าคุณเม้มปากแน่น

“ไป - ออกไปจากห้องข้าเดี๋ยวนี้ หน้อย ทำมาแข่งดีเดี๋ยวเตะตายห่า”

นิกรอมยิ้ม

“ไม่ให้เงินผมจริง ๆ หรือครับ”

“เออ”

“ให้คืนตาย”

เจ้าคุณมฤตลุกลงยืน ทันใดนั้นนิกรก็เผ่นพรวดออกไปจากห้อง ก่อนที่อัยวะเบื้องต่ำของพ่อตาจะสัมผัสอัยวะเบื้องสูงของเขา

พอดอกมาพ้นห้องนิกรก็ชักหัวเสีย ความหวังที่จะได้เงินซื้อรถนั้นอยู่ที่กิมหงวนอีกคนเดียว นายการุณวงศ์ ลงบันไดมาข้างล่าง เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คุณหญิงวาด นันทาและประภายังสนทนากันอยู่ที่เดิม

นันทาแลเห็นหน้าน้องชายก็รู้ว่าไม่ได้เงิน หล่อนแกลังกระเข้านิกรเล่น

“ไฉนคะ ได้เงินไหม?”

นิกรค้อนปะหลับปะหลืออก

“อย่า - อย่ากะเข้า เดียวมีเรื่อง กำลังหัวเสีย”

“หนอยมีเรื่อง แกจะทำไมฉัน อวดดีอ้ายบ้า -”

นิกรยกมือชี้หน้า

“เดี๋ยวตายท้องกลมมะ จะบอกให้”

นันทาหัวเราะ แล้วร้องกรี๊ด กระที่บเท้าเร่า ๆ

“อ้ายบ้า ใครบอกแกว่าฉันมีท้อง”

“นั่นแน่ ยังจะโก้อีก มะขามเปียกในครัวตั้ง ๒ ไห พี่นั้นขโมยกินเสียจนเรียบ” พุดจบเขาก็เดินลอยหน้าเฉิบ ๆ ออกไปทางหลังตึก

ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของ ดร.ดิเรก

พลกับกิมหงวน กำลังยืนมองดูดิเรกแก้ไขเครื่องรับวิทยุเครื่องหนึ่งซึ่งเป็นของเจ้าคุณนพรัตน์ ฯ ท่านพ่อของดิเรกใช้ให้คนเอามาให้ดิเรกซ่อมโดยเร็วที่สุด เนื่องจากท่านต้องใช้ฟังทุก ๆ คืน

นิกรเปิดประตูเดินเข้ามาในห้อง ๓ สหายรู้เรื่องนิกรดีแล้ว เพราะเจ้าคุณวิจิตร ฯ โทรศัพท์มาถึงกิมหงวนเมื่อคืนนี้เอง ต่างคนต่างยิ้มให้นายการุณวงศ์

“หมดหวังวีย์” นิกรร้องขึ้นดัง ๆ “คุณพ่อของกันใจท่านเหมือนอัยวะ ไม่ยอมจ่ายทรัพย์สินให้คลังง ๆ กลับมาบ้านพุดกับคุณอาหญิงก็ไม่สำเร็จ พุดกับพ่อตาไม่สำเร็จอีกช่วยฉิบหายเลยทั้งพ่อตาและพ่อตัว ไม่ยอมช่วย จะทำให้กันต้องขายหน้าคุณยิงเขา นัดชำระเงินกับเขาพุดนี่”

พลหัวเราะหึ ๆ

“ไม่เห็นจะต้องอายเขาเลย บอกเขาตามตรงก็แล้วกันว่าคุณพ่อไม่จ่ายทรัพย์สิน เขาจะว่าอะไรเพื่อนกันไม่ใช่คนอื่น”

นิกรสั้นศีรษะ

“อย่างไรก็ตามกันอยากได้รถคันนี้มาก” แล้วเขาก็ยกคิ้วกับอาเสี้ย “เฮี้ย - หงวน แกกับฉันคบกันมานานแล้วกันไม่เคยรบกวนแกเลย”

อาเสี้ยโบกมือ

“พอ - พอ กันรู้แล้วว่าแกจะขอยืมเงินกันซื้อรถซิงเกอร์คันนี้”

“เออหว่า”

“กันให้แกไม่ได้” เสียหวงนพุดยิ้ม ๆ “คุณลุงท่านโทรศัพท์มากำชับกันไม่ให้ช่วยเหลือแก”

นิกรจู้ปาก

“วะ ! คุณพ่อนี้ยังงั้นหว่า อิจจากระทั่งลูก”

“เฮ้ย” พลเอ็ดตะโร “ทะเล้งไปว่าท่าน ดีละฉันจะฟ้อง”

“ฟ้องก็ไม่กลัววะ”

ดร. ดิเรกเงยหน้าจากเครื่องรับวิทยุ พุดกับเพื่อนเกลอทั้ง ๓

“เป็นคุยเบา ๆ หน่อย หนวกหูไว้ย”

นิกรกำลังหัวเสียวก็พุดขึ้นดัง ๆ

“หนวกหู ถ้าหนวกหูมีเงินใหม่ละ เอามาให้กันขอยืมสัก ๖ หมื่นซี”

ดิเรกอมยิ้ม

“กันมืออยู่ ๕ หมื่นเท่านั้น”

นายการุณวงศ์ลืมาโพลง

“ฮ้า ? จริง ๆ หรือหมอ ไหว้ละวะ ให้กันขอยืมก่อนเถอะ ขาดอีกหมื่นกันวิ่งตัวเอง”

“เสียวใจ” นายแพทย์พุดยิ้ม ๆ “เมื่อคืนวานฝนตกออกไปหมดแล้ว”

นิกรกลืนน้ำลายเอ้อก

“เงินนะเรอะ”

“เสียวใจ เม็ดมะขามไม่ใช่เงิน”

“ถุย !” นิกรเอ็ดตะโร “หลงพุดเสียเป็นนานกลายเป็นเม็ดมะขามไปฉิบ” แล้วเขาก็หันมายกมือไหว้

กิมหวงน “หวงนช่วยกู้หน้าเพื่อนของแกไว้หน่อยเถอะวะ เงิน ๖ หมื่นสำหรับแกไม่มากมายอะไรเลย”

กิมหวงนสั่นศีรษะ

“กันช่วยแกไม่ได้”

คราวนี้นิกรชักฉิว

“แกไม่คิดว่ากันเป็นเพื่อนของแกยังงั้นหรือ”

“ทำไมกันจะไม่คิด แต่กันคิดว่า คุณพ่อของแกท่านเป็นลุงของกัน กันจึงช่วยแกไม่ได้เข้าใจใหม่
ละ”

นิกรเม้มปากแน่นยกมือชี้หน้ากิมหวงนกับดิเรก

“ดีละ แก ๒ คนไม่ช่วยกันก็ดีแล้ว ขอบใจมากตั้งแต่วันที่เป็นต้นไปโกรธกันไว้ ใครพูดใครก่อน
ลูกหมา ๕๐๐ ขาติ เพื่อนฝูงกันเมื่อช่วยกันไม่ได้ก็ไม่ต้องคบกัน” แล้วเขาก็หันมายิ้มกับพล “เจ้าพลกัน
อยากจะออกปากขอความช่วยเหลือแก ในเรื่องการเงินสักครั้งหนึ่ง แกนะนอกจากจะเป็นเพื่อนของกันแล้ว
ยังเป็นญาติอันสนิทของกันอีกด้วย”

นายพัชราภรณ์พูดตัดบท

“ถูกละ นิกรพูดถูก แต่พี่กรออย่าซักความยาวสาวความยืดเลย เงินตั้ง ๖ หมื่นฉันจะไปเอามาจากไหนถึงมีฉันก็ไม่ให้”

นิกรกลืนน้ำลายติด ๆ กัน ๓ ครั้ง

“จริงนะ”

“เออ !”

“ดีแล้ว ตั้งแต่นี้แก ๓ คนกับฉันขาดกันจนวันตายฉันตายแกก็ไม่ต้องมาเผาผีฉัน เพื่อนฉันคนนี้คบไม่ได้ถุย - คบหมาดีกว่า” พูดจบนิกรก็หมุนกลับเดินออกจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์อย่างหัวเสีย

จนกระทั่งเกือบพลบค่ำ ที่นิกรพาเจ้าแห้วตระเวนไปรอบพระนคร เพื่อวิ่งเต็นหาเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท ชำระค่าชิงเกอร์คันนี้

ไปหาทาน้ำที่บ้านวิฑู ไปตามบ้านคนที่เคยได้รับความอุปการะจากพ่อของเขา ตลอดจนบ้านเพื่อนฝูงบางคนนิกรได้เงินมา ๒๐,๐๐๐ บาทเท่านั้น ยังขาดอยู่อีก ๔๐,๐๐๐ บาท

ในที่สุด นิกรก็ชวนเจ้าแห้วตรงมาหา ร.ต.อ. ยิ่ง เจ้าของรถที่บ้านในตรอกวัดตรีศเทศ นิกรตั้งใจจะเล่าความจริงให้ฟังว่า เขายังไม่มีเงินพอให้หรือเขาอีกสัก ๑๐ วัน เพื่อวิ่งเต็นหาเงิน

ชิงเกอร์ตอนเดียวแล่นมาหยุดหน้าบ้านประตูบ้านใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งมีรั้วรอบขอบชิด ในเวลาเดียวกันนั้นเองชายหนุ่มรูปร่างค่อนข้างเล็กคนหนึ่ง แต่งกายในเครื่องแบบนายร้อยตำรวจเอกได้เปิดประตูออกมาทันที

“อ้าว - สวัสดี คุณนิกร มาหาผมหรือ”

“อ้อ คุณจะไปไหนล่ะ”

“ไปอยู่เวร” พูดยิ้ม

“ที่สันติบาลหรือ”

“ครับ”

นิกรเปิดประตูรถออก

“ขึ้นมาสิครับ ผมจะไปส่ง มีธุระอยากจะพูดอะไรกับคุณสักหน่อย เกี่ยวกับรถคันนี้”

เสือแห่งสันติบาลขึ้นมานั่งข้างนิกร เจ้าแห้วจัดแจงกลับรถนำชิงเกอร์สีแดงเข้มแล่นออกไปจากตรอกวัดตรี

พอลอกมานอกถนนใหญ่ นายการุณวงศ์ก็สนทนากับเพื่อนเก่าของเขา

“คุณอาจจะว่าผมลืมหูลูกก็ได้คุณยิ่ง ผมเสียใจมากที่จะเรียนให้คุณทราบว่า ผมไม่สามารถจะชำระเงินให้คุณได้ในวันนี้”

ผู้พิชิตอ้ายเสือ ไม่ได้คิดว่า การที่นิกรพูดเช่นนี้เป็นเรื่องสลักสำคัญอะไร เขารู้ว่านายการุณวงศ์มีฐานะร่ำรวยมาก นิกรอาจจะพูดเล่นหรือม่ายก็ลองใจเขา

“ไม่เป็นไรครับคุณ ผมได้รับอนุญาตให้ลากิจ ๑๕ วัน กว่าผมจะไปแพร์ก็เดือนหน้า คุณชำระเงินให้ผมเมื่อไรก็ได้”

ใบหน้าของนิกรสดชื่นขึ้นทันที

“เรื่องมันเป็นอย่างนี้ คุณยิง คุณพ่อของผมท่านเกิดเขี้ยวขึงงาขึ้นมาไม่ทราบ ไม่ยอมเห็นพ้องด้วยที่ผมจะซื้อรถคันนี้และไม่ยอมจ่ายทรัพย์ให้ มีหน้าซ้ำยังโทรศัพท์ไปสั่งพวกญาติ ๆ ไม่ให้ช่วยเหลือผมในเรื่องการเงิน มันน่าเจ็บใจไหมล่ะ สมดังคำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า ปลูกเรือชนิดคิดจนเรือจนทะเลาย มีพ่อผิดคิดจนพ่อตาย”

เสื่อแห่งสันติบาลหัวเราะก๊าก

“แล้วกัน ทำไมคุณพูดอย่างนี้ คุณลุงท่านทราบหรือเปล่าว่ารถคันนี้เป็นรถของผม”

นิกรสั่นศีรษะ

“เปล่า ผมไม่ได้บอกท่านหรอก ผมบอกแต่เพียงว่าเป็นรถของเพื่อนคนหนึ่ง เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน คุณยิง เวลานี้ผมมีเงินอยู่ ๒ หมื่นบาท ผมจะจ่ายให้คุณก่อนเป็นค่ามัดจำ และอีก ๔ หมื่น ผมจะจ่ายให้ก่อนคุณเดินทางไปแพร์”

ผู้พิชิตอ้ายเสื่อ ยกมือตบ่านิกร

“อย่าห่วงว่จะไปเลยคุณนิกร เราเพื่อนกันแล้วผมก็เชื่อเกียรติยศของคุณ ได้ครบ ๖ หมื่นเมื่อไรเอามาให้ผมดีกว่า ส่วนรถคุณเอาไว้ใช้เถอะ ไม่ต้องเกรงใจผมพูดด้วยความจริงใจนะครับ”

นิกรยิ้มอวย ๆ

“ไม่ได้ คุณยิง คุณดีต่อผมเพียงไร ผมก็ต้องดีต่อคุณเพียงนั้น ผมจะคืนรถให้คุณก่อน แต่คุณต้องสัญญากับผมว่า คุณจะไม่ขายให้ใคร แล้วผมจะวิ่งเต็นหาเงินมาให้คุณใน ๒-๓ วันนี้”

ร.ต.อ. ยิง สั่นศีรษะ

“ไม่เอาน่า คุณเอาไปใช้เถอะ”

“ช่างเถอะครับ ขอขอบคุณมาก ผมจะเอาชนะคุณพ่อผมถ้าผมเอารถไว้ คุณพ่อจะเข้าใจว่า ผมวิ่งหาเงินที่อื่นมาซื้อรถคันนี้แล้ว คุณเอาไว้ก่อนดีกว่าเงินเพียง ๖ หมื่นอย่างช้า ๔-๕ วันนี้ผมต้องหาได้”

สันติบาลหนุ่มหนึ่งอึ้งไปสักครู่

“ยังงั้นก็ดีเหมือนกัน คุณไม่ต้องวิตก รถคันนี้ผมจะไม่ขายให้ใครเป็นอันขาด ถ้าคุณไม่ซื้อ ผมก็จะทิ้งไว้ที่กรุงเทพฯ จนกว่าผมจะมีโอกาสย้ายกลับมากกรุงเทพฯ อีก”

นิกรพยักหน้าช้า ๆ

“ขอบคุณมาก คุณเอารถไปเลยก็แล้วกัน ไปส่งผมที่บ้าน “พญาไท” ก่อน” พุดจบนิกรก็ยกมือไหว้พลตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ริมถนน

“รับประทานไหว้ใครครับ” เจ้าแห้วถาม

“ตำรวจคนนี้น่าซี นึกไม่ออกว่าใคร เขาคำนับเรา เราก็ต้องไหว้เขา”

ร.ต.อ. ยิ่งหัวเราะลั่น

“เขาคำนับผมครับ”

นิกรสะดุ้ง

“อ้อ – แะะ ๆ นี่กว่าตะเบ๊ะผมเสียอีก ที่จริงเป็นนายตำรวจอย่างคุณก็ดีเหมือนกัน ไปไหนมีตำรวจ
คำนับตลอดทาง”

“ดีครับ แต่เงินเดือนไม่พอใช้ ถ้าผมไม่ได้บารมีคุณพ่อผมก็แย่”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานเดี๋ยวนี้เขาวัว เลิกซ่อมกันแล้วไม่ใช่หรือครับ”

เสื่อแห่งสันติบาลพยักหน้า

“เลิกแล้ว แต่สำหรับแก ถ้าถูกจับจับจนเป็นต้องซ่อมแน่”

“นั่นแน่ รับประทานคุณยี่งนี่สำคัญ ประเดี๋ยวผมขอสตาจ์เสียเลย”

นิกรจู้ปาก

“ทะเล้งละ แะะ ๆ ระวังหน่อย รถจีบไว้ย”

“รับประทานมือชั้นนี้ขับไว้ใจเถอะครับ เหมารถคันนี้มันขับนิ่มเหลือเกิน พับฝ่า ผมเป็นคุณนิกร
รับประทานผมต้องซื้อเอาไว้ให้ได้”

นายการุณวงศ์ ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“อย่าพูดอย่างนั้นะไว้ย ใจไม่ดีฉันบ้าขึ้นมาฉันก็จะปล้นคุณพ่อเท่านั้นเอง”

ร.ต.อ. ยิ่งพูดเสริมขึ้น

“อย่าเลย คุณนิกร ผมชี้เกียจยิงกับคุณ ตำรวจเดี๋ยวนี้มีแต่สะเตนและคาบินทั้งนั้น ลูกกระเบิดน้ำ
ตาก็มี”

ต่างคนต่างหัวเราะ ซิงเกอร์ตอนเดียวแล่นมาตามถนนกรุงเทพฯ ผ่านสี่แยกนางเลิ้ง สะพานจตุร
พักตร์ไปทางสี่แยกมหานาค

พอมืด มองไม่เห็นหน้า รถยนต์แบบสปอร์ตคันงามก็แล่นมาหยุดหน้าบ้าน “พัชราภรณ์” นิกร
สัมผัสมือกับนายตำรวจหนุ่ม

“สวัสดิ์ คุณยี่ง”

“ครับ สวัสดิ์ บอกคุณพลด้วยว่าผมคิดถึง”

นิกรสั้นศีรษะ

“ผมโกรธกับมันแล้ว ตัดญาติขาดมิตรกันเลย”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ”

“อย่าให้ผมพูดเลยครับ พูดแล้วเจ็บใจ” พูดจบเขาก็ชวนเจ้าแห้วลงจากรถ ร.ต.อ. ยิ่ง เขยิบตัวมา
ประจำที่คนขับ นารถของเขาถอยหลังกลับรถ แล้วขับไปทางสี่แยกปทุมวัน

นิกรมองดูรถชิงเกอร์ตอนเดียวอย่างชื่นชม แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ เผลอตัวยกมือตะครุบคอ
เจ้าแห้ว

“โอ้ - คุณพ่อคะ คุณพ่อ เงิน ๖ หมื่นเท่านั้นงกไปได้”

“อ้อย” เจ้าแห้วร้องลั่น “รับประทานผมไม่ใช่คุณพ่อคุณหรอกครับ”

นิกรปล่อยมือที่บีบคอเจ้าแห้วออก ชายหนุ่มยิ้มแห้ง ๆ

“กันจะทำอย่างไรดีวะ เจ้าแห้ว ถึงจะให้คุณพ่อจ่ายเช็ค ๖ หมื่นบาทให้กัน ช่วยกันคิดหน่อยเถอะ
วะอย่าเพิ่งเข้าบ้านเลย”

เจ้าแห้ววางท่าทางให้พึ่งผาย เพื่อให้สมกับที่เขาเป็นที่ปรึกษาของนิกร

“ไม่ยากเย็นอะไรหรอกครับ”

“เออ - ทำยังไงวะ”

“ก็นั่นแหละซีครับ”

“ปู่โอ้ เตียวเตอะตายห้า คนยิ่งกำลังกลุ่ม เสือกพูดเป็นเล่นไปหมด”

เจ้าแห้วยิ้มแหย ๆ

“รับประทาน ถ้าคุณเชื่อผม ทำตามคำแนะนำของผมรับประทานผมมั่นใจ ๑๕๐ เปอร์เซ็นต์ว่า
อย่างไรท่านเจ้าคุณใหญ่ก็ต้องจ่ายทรัพย์สินให้คุณ”

นิกรยิ้มออกมาได้

“ตกลงฉันจะลองเชื่อแก แกจะให้ทำอย่างไร”

เจ้าแห้วแลบลิ้นเลียริมฝีปาก

“รับประทานถ้าสำเร็จ คุณจะให้รางวัลผมเท่าไรล่ะครับ”

นายการุณวงศ์นั่งนึก

“๑๐๐ บาท เอ้า”

เจ้าแห้วดีดมือแป๊ะ

“โอ - เค ตกลงครับ คุณจะต้องดำเนินแผนการตามหลักของท่านมหาตมะคัณธี ผู้มีฉายาว่า “รุก
เจียบ””

“หา ? แกจะให้ฉันอดข้าวยั้งนั่นหรือ ?”

“รับประทานถูกแล้วครับ”

นิกรสั่นศีรษะ

“ไม่เอาโว้ย หิวตายห้า ตามปกติฉันอดข้าวมือเดียวก็ไม่ไหวเสียแล้ว เอาริสอื่นเถอะวะ”

“แล้วกัน” เจ้าแห้วดู “รับประทานฟังให้รู้เรื่องก่อนซีครับ เช่จริงพับผ่า”

นิกรขยับเท้าจะเตะ แต่แล้วก็ระพุ่มมือไหวเจ้าแห้วอย่างนอบน้อม

“เชิญคุณพ่อพูดต่อไปเถอะครับ”

เจ้าแห้วยิ้มอาย ๆ ก้มตัวลงยกมือขวาตีสานิกรดังเพียะ

“นี่แน่ะ”

“อือ” นิกรคราง “แกนี่ทะเล็งฉิบหายเลย พุดกันให้ป็นงานป็นการไวย”

คราวนี้เจ้าแห้วพุดอย่างป็นงานป็นการ

“รับประทาน การอดข้าวที่ผมนแนะนำ ไม่ใช่ออดจริง ๆ นี่ครับ รับประทานผมนจะแอบเอาอะไร ๆ ให้คุณรับประทานเสมอ เมื่อทุกคนเห็นคุณอดข้าว ก็คงจะพากันวิตกป็นห่วง อย่างไรก็ตามเสียเจ้าคุณใหญ่ท่านก็จะต้องรีบเซ็นเช็คส่งจ่ายเงินให้คุณ”

นิกรยิ้มแป้น

“เข้าที่ไวย อุบายของแกแยบคายดีมาก ได้การละวะกันจะแกล้งทำป็นอดข้าวตั้งแต่มื้อนี้เป็นต้นไป แต่ว่าแกอย่าลืมชอนร่นอาหารไปให้ฉันทกินก็แล้วกัน”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานไม่ลืมหรอกครับ ง่า - นอกจากอดข้าวรับประทานคุณต้องทำป็นเสียอกเสียใจ เครงขริ่ม ไม่ยอมมพุดอะไรกับใครเลย”

นิกรนึ่งคิด

“อันนี้เห็นจะยากซักหน่อย แกก็รู้แล้วว่า วันหนึ่งฉันทต้องพุดอย่างน้อย ๕-๖ แสนคำ”

“ถ้าคุณอยากได้รถ รับประทานคุณต้องอดทนซีครับ”

“เออ จริงซีนะฉันทต้องอดทน ตกลงแห้วเข้าบ้านเถอะ”

“ไปซีครับ เดินหน้าโสก ๆ หน่อยซีครับ”

นิกรอดหัวเราะไม่ได้

“เดินยังงัวะ ทำโสก ๆ”

“รับประทานทำคอดตก เดินช้า ๆ นัยน์ตาละห้อย”

“นั่นมันคนอดฝืนนี้หว่า”

“นั่นแหละครับ ใครเห็นรับประทานก็ต้องสงสาร ผมนจะช่วยโพนทนาโกหกใคร ๆ ว่า เพราะความหมดหวังในรถคันนั้น คุณจึงเสร้าง้าโสกเสียใจมาก”

นิกรยื่นมือให้เจ้าแห้วจับ

“ขอบใจแกมากแห้วฉันทเพิ่มรางวัลให้แกอีก ๒๐๐ บาท ถ้าหากว่าฉันทได้มีสิทธิ์ป็นเจ้าของรถชิงเกอร์ของคุณยิ่ง”

๒ บ่าวนายพากันเดินเข้าไปในบ้าน “พัชรภรณ์” นิกรเริ่มทำหน้าที่โสกเสร้าง้าเจ้าแห้วมองดูแล้วอดหัวเราะไม่ได้

“คุณนิกร” พุดพลางหัวเราะพลาง

“อะไรวะ”

“รับประทานเดินยั้งยังไม่โศกเลยครับ มองดูคล้าย ๆ โรคเก๋ากำเริบ”

นิกรสะดุ้ง

“ทะเลิ่งน่า”

ทั้ง ๒ ตรงมาที่หัวตึก แสงไฟฟ้าที่ตึกส่องสว่างนายการุณวงศ์เดินก้าวขึ้นบันไดตึก พาเจ้าแห้วเข้าไปในห้องโถงทำงานผู้ใหญ่ พร้อมด้วยคณะพรรคของเขาอยู่กันพร้อมหน้า อาหารค่ำเพิ่งผ่านพ้นไปเมื่อสักครู่นี้เอง ขาดนิกรไปคนเดียว

พอนิกรเข้ามาในห้อง ทุก ๆ คนก็พากันมองดูเขา นายจอมมารยาแฉึกท่าทางได้ดีมาก คุณหญิงวาดเห็นหน้าจ้อย ก็ชักสงสัย

“ไปไหนมาพ่อกร กินข้าวแล้วหรือยังลูก หน้าดำคร่ำเครียดเสีย”

นิกรพูดเสียงละห้อย

“คนอย่างผม คุณอาอย่าสนใจเลยครับ ผมมันวาศนายน้อย”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะก๊าก กล่าวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ

“ถ้ามันไม่สบายแฮะ”

นิกรชักฉิว จีบปากจีบคอว่าเจ้าคุณปัจจนึก ฯ

“คุณพ่อนะซี ไม่สบาย” แล้วเขาก็เดินทำท่าโศก ๆ ขึ้นบันไดไปขึ้นบน

เจ้าแห้วชุดตัวนั่งพับเพียบเรียบร้อย แกล้งทำน้ำตาคลอมองดูนิกร เสียหงวนหัวเราะหึ ๆ กล่าวถามเจ้าแห้ว

“เจ้ากรรมมันไปไหนมาวะ แห้ว”

“ไปหลายแห่งครับ รับประทานแกว่งเต็นเที่ยวขอยืมเงินตามบรรดาเพื่อนฝูง เพื่อจะซื้อรถซิงเกอร์ตอนเดียวคันนั้น”

“แล้วสำเร็จไหม ?” พลถาม

“รับประทานไม่สำเร็จหรอกครับ แกกั่มใจมากถึงกับบอกว่า ขายหน้าเขาเหลือเกิน อยากรจะตายเสียให้พ้นทุกข์พ้นร้อน”

ดร. ดิเรกถอนหายใจเบา ๆ

“เอ - ถ้าจะไม่ดีเสียแล้วละไว้หงวน คนเราเสียใจจนถึงขีดสุดอาจจะฆ่าตัวตายได้ กันจะต้องช่วยเหลือหาเงินมาให้มันซื้อรถ”

คุณหญิงวาด ฯ จู๋ปากดูนายแพทย์หนุ่ม

“อย่า - อย่ายุ่งดิเรก ปล่อยมันตามเรื่องเถอะ อย่านหาเรื่องให้อาถูกเจ้าคุณพี่daley ท่านโทรศัพท์สั่งกำชับมาอย่างเด็ดขาด ไม่ให้ใครช่วยเหลือเจ้ากร ความจริงอาภักสงสารมันเหมือนกัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวถามเจ้าแห้ว

“มันว่าอะไรเข้าบ้าง”

“ว่าครับ รับประทานว่าได้เท่าไม่รักหลาน เพราะไม่ใช่หลานตัวเป็นหลานเมีย”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ พูดเสริมขึ้น

“แล้วมันว่าจะไร้ข้าบ้าง”

“ว่าเหมือนกันครับ รับประทานคุณนิกรว่าเกิดชาติใดฉันใดอย่าให้ได้พบพ่อตา รับประทานชี้เหนียว
ยังงี้อีกเลย”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ ยิ้มให้ประไพ

“ถ้ามันจะเอาจริงลูก เมื่อตอนกลางวันมันกับบอกพ่อว่ามันขอเป็นลูกเขยพ่อชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น”

ประไพยิ้มเศร้า ๆ

“คุณพ่อซื้อให้กรเสียก็แล้วกันนี่คะ ผัวหนูฆ่าตัวตายหนูไม่ยอมจริง ๆ ด้วย คุณพ่อมีเงินตั้งล้าน ๒
ล้าน เงิน ๖ หมื่นให้ผัวหนูไม่ได้หรือคะ”

เจ้าคุณตวาดแว๊ด

“ไม่ได้ไฉน ผัวของแกตายก็ช่างแก่ปะไร”

นวลละออสักสงสารและเห็นใจนิกร หล่อนพูดกับนันทาเบา ๆ

“ดิฉันคิดว่า คุณนิกรคงเสียใจมาก”

“คะ เด็กคนนี่ลงอยากได้อะไรเป็นต้องเอาให้ได้”

ประภาพูดเสริมขึ้น

“เหมือนคุณพ่อดิฉันเมื่อเด็ก ๆ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ทำคายน มองดูธิดาคนโตของท่าน

“แกรู้ได้ยังไงวะ ประภา”

ประภาอมยิ้ม

“คุณปู่เล่าให้ฟังคะ”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน แล้วคุณหญิงวาดก็กล่าวถามเจ้าแห้ว

“นิกรกินข้าวมาหรือยัง”

“ยังครับ”

“ยังงั้น แกไปบอกแม่ละม่อมเขา ให้จัดอาหารสำหรับนิกร”

“รับประทานแกไม่ยอมกินหรือครับ คุณนิกรว่าแกจะไม่กินข้าวกินปลา ไม่พูดจากับใครทั้งนั้น จะ
ทรมานตัวจนกว่าจะตายไป”

คุณหญิงวาดชักใจไม่ดี

“เอ – ถ้ามันเล่นแบบนี้จริง ๆ น่ากลัวคุณพี่ต้องซื้อรถให้มัน”

พลหัวเราะ

“เป็นไปไม่ได้หรอกครับคุณแม่ น้ำหน้าอย่างเจ้ากรอย่างเก่งก็มีมือเดียวเท่านั้น กินแผลิบ ๆ ไม่หยุดปากตลอดวัน”

เจ้าแก้วว่า “รับประทานคราวนี้เห็นจะเอาจริงครับ ไปกับผมทั้งวันไม่ยอมรับประทานอะไรเลย ถั่วลิสงต้มของชอบก็ไม่รับ”

นั่นหาพูดตัดบท

“เอาเถอะ แยกไปบอกละม่อมให้จัดไว้ให้เขาก็แล้วกัน เมื่อไม่กินก็เททิ้งมันไป”

ทันใดนั้น ทุกคนต่างได้ยินเสียงระเบิดของกระสุนปืนพกดั้งขึ้น ๑ นัด จากชั้นบนของตัวตึก

“ปัง”

“ว้าย - ตาเถรตะยายซี” คุณหญิงวาดร้องสุดเสียง “ตายแล้ว หลานดิฉันยิงตัวตายแน่ ๆ เร้ว - เจ้าคุณ”

ทุกคนผลุดลุกขึ้นยืน เสียงวิ๊ดว้ายจ๊อกแจ๊กจอบแจตั้งขึ้นจนฟังไม่ได้ศัพท์ พลเป็นคนแรกที่ได้สติวิ่งขึ้นบันไดไปก่อน แล้วทุกคนก็ติดตามพลขึ้นไป

ภายในห้องส่วนตัวของนิกร นายจอมทะเล้นกำลังนั่งดูบลูคาล่า รีวอลเวอร์ ขนาด ๙ มม. อยู่บนเก้าอี้นอนตัวหนึ่งขณะพรรค ๔ สหายเฮโลกันเข้ามาในห้องทุกคนถอนหายใจโล่งอกเมื่อเห็นนิกรยังมีชีวิตอยู่

กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่นห้อง

“เล่นบ้าอะไรไว้ย กร ไร่ - นึกว่าตายห่าเสียแล้ว”

นิกรค้อนขวับ

“จะเป็นหรือตายก็ไม่ใช่งการอะไรของคนอื่น”

คุณหญิงปราดเข้ามาแย่งปืน ไปถือ

“แกทำปืนลั่นหรือ ?”

“เปล่าครับ จังจกมันร้องหนวกหูผมเลยยิ่งมัน” พุดจบกก็ชี้มือไปบนพื้นกระดานข้างตู้ ทุกคนเห็นจังจกฉายพร้อมตัวหนึ่งนอนหงายท้องอยู่

ดร. ดิเรกแหงนมองดูศพดานซึ่งทะเลเป็นรู

“มายก็อด แกยิงปืนแม่ยังงี้เสียหรือ”

นิกรสั่นศีรษะ พุดกระซอก ๆ

“เปล่า ยิ่งมันไม่ถูก เลยเอาผ้าขาวม้าม้วน ๆ เข้าขวางมันตกลงมาตาย”

เสียงหัวเราะของแม่งามทั้งสี่ดังลั่นห้องเจ้าคุณปัจฉนี้ฯ ยกมือตบศีรษะนิกรเบา ๆ

“แกทำให้พวกเราตกอกตกใจไปตาม ๆ กัน ปืนผาหน้าไม้อย่าเอามาเลยไว้ย ไม่ดีลั่นปูดปาดออก มาละก้อตายเสียวนา”

กิมหงวนหัวเราะ

“ไป - ออกไปจากห้องผมให้หมด ผมต้องการอยู่สงบเงียบตามลำพัง”

นั่นหาคุณ้องชายของหล่อน

“แกจะบ้ารี โกรธคุณพ่อแล้วมาเที่ยวพาลคนอื่นอาบน้ำอาบยาหลงไปกินข้าวเสียซี เดียวก็จะเป็นลม เป็นแล้งไปหรอก”

“ไม่กิน” นิกรตวาดแว๊ด

นั่นทว่า “ไม่กินก็ตามใจแก ไม่ใช่ท้องของฉันเชียวยะไรอย่างนี้ไม่รู้ ไม่เคยพบเคยเห็น น้องไฟจัดการเสียทีเถอะ”

ประไพหน้าจ้อย พุดกับสามีเสียงเครือ

“กรคะ ทานข้าวเถอะคะ”

นิกรตะโกนลั่น

“บอกว่าไม่กิน แล้วกันไว้ย เดี่ยว - ไร่ - “

ประไพถอยหลังกรูด กระซอกหลาวทองเหลืองออกมาคุมเชิง เจ้าคุณปัจฉิม ๗ เห็นท่าไม่เป็นการ ก็พุดกลบเกลื่อน

“ตามเรื่องมันเถอะพวกเรา อย่างกวนใจมันเลยเจ้ากรรมนังกำลังหัวเสีย ไป ๆ ช้างล่าง ง่า - เจ้าแห้ว แกอยู่รับใช้เจ้ากรก็แล้วกัน”

กิมหงวนชักส่งสารเพื่อน จึงพุดว่า

“เฮ้ย - กินข้าวเสียเถอะวะ เงิน ๖ หมื่นพุงนี้กันเซ็นเช็คจ่ายให้เอง”

คุณหญิงวาดตะครุบคออาเสี

“อย่าพ่อหงวน ไม่ใช่กงบการอะไรของเธอ ไป - พวกเรา”

คณะพรรค ๔ สหายพากันเดินย่อย ๆ ออกไป

จากห้อง คุณหญิงวาดถือปืนพกออกไปด้วย เกรงว่าหลานชายจะคิดสั้นปลิดชีพตัวเอง

ภายในห้องคงเหลือแต่เจ้าแห้วกับนิกรตามลำพัง เจ้าแห้วจัดแจงปิดประตูใส่กลอน แล้วยิ้มให้นายของเขา

“รับประทานคุณตีหน้าเศร้าได้ดีมากเชียวยครับ” พุดพลางหัวเราะพลาง “คุณหญิงท่านเริ่มส่งสารคุณแล้ว”

“จั้นหรือ ง่า - อะไรที่ช่างเถอะแห้ว ชักหิวข้าวแสบท้องแล้วละแก ตามธรรมดาป่านนี้กันกินแล้ว”

เจ้าแห้วนิ่งนึก

“รับประทาน ผมออกไปหาซื้อให้ นะครับ”

“เออ - ดีเหมือนกัน”

“เอาอะไรบ้างครับ”

“ข้าวผัด ๑ ห่อ แล้วก็อะไร ๆ ก็ตามใจแกเถอะวะให้กันอิมก็แล้วกัน” พุดจบเขาก็ลุกขึ้นเดินมาที่โต๊ะเขียนหนังสือ หยิบกระเป๋าเงินเปิดออก ดึงธนบัตร ๒๐ บาท ออกมาส่งให้เจ้าแห้ว ๑ ฉบับ “ระวังนะโว้ย อย่าให้ใครเห็นได้เชียว พิธีแตกแน่”

“อ้อ - รับรองครับ รับประทานผมจะช้อนขึ้นมาทีละอย่าง”

“ดีแล้ว ไปเถอะแกฉันหิวเต็มพืดแล้วท้องมันร้องจ๊อก ๆ”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“สตางค์เหลือเป็นของผมนะครับ” พุดจบเขาก็ตอบแทนนิกร “เออ - เอาไป” ครั้นแล้วเจ้าแห้วก็เปิดประตูเดินออกจากห้องไป

สาวกของท่านมหาตมะคัณธี อดอาหารมาครบ ๓ วันแล้ว

คณะพรรค ๔ สหายไม่รู้ความจริงก็พากันวิตกเป็นทุกข์ไปตามกัน โดยเฉพาะคุณหญิงวาดห่วงวากว่าเพื่อน ท่านพยายามปลอบโยนนิกรให้หายเศร้าโศก อ้อนวอนให้กินข้าวแต่นิกรปฏิเสธ ไม่ยอมกินแม้กระทั่งขนมปัง กาแฟที่สาวใช้จัดมาให้ อาหารทุกมื้อถูกยกยกมาถึงห้อง แต่แล้วก็ถูกยกกลับไป นิกรแกล้งทำเป็นนอนซมตลอดวัน ความจริงเขาสบายใจมาก กินแล้วก็นอนไม่ต้องทำอะไรเลย

ตอนสายวันนั้นเอง

นิกรนอนหลับผ่านมอยู่บนเตียงนอนของเขา เขาตื่นนอน ๗ น.เศษ เจ้าหัวแอบเอาแซนวิชมาให้ ๑ จาน และกาแฟ ๑ แก้ว การนำขึ้นมาต้องใช้เล่ห์เหลี่ยมอย่างสูง คือใส่ตะกร้าผ้า ทำเป็นไปรษณียบัตรมาเก็บเสื้อผ้าของคุณ ๔ สหายไปให้สาวใช้

เมื่อนิกรทำธุระกับอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็ลงมาอนอีก เจ้าหัวแอบกระซิบข่าวว่านิกรเป็นไข้และมีที่ท่าว่าจะเป็นลม

ในราว ๑๐ น.เศษ คุณหญิงวาดพาประไพเข้ามาในห้องอย่างร้อนรน ในมือของประไพมีถาดเคลือบใส่กาแฟ ที่ซึ่งมีกาแฟ ชุป ไข่ไก่ลวกและแซนวิช ทั้งอาและหลานสะใ้มีใบหน้าหม่นหมอง แสดงความเป็นห่วงนิกรจนออกนอกหน้า

ประไพวางถาดลงบนโต๊ะเล็ก ๆ ข้างเตียงนอน ยืนมองดูสามีด้วยแววตาเศร้า ๆ แล้วหล่อนก็พูดกับคุณหญิงวาด

“ถ้ามีอันนี้ไม่ยอมรับประทาน ก็เห็นจะไม่รอดนะคะคุณอา”

คุณหญิงถลึงตาให้ประไพหยุดพูด ท่านทรุดตัวนั่งที่ขอบเตียง ยกหลังมือซ้ายแตะหน้าผากนิกร แต่พอนึกอะไรขึ้นมาได้ก็รีบเปลี่ยนมือขวา

“กร เป็นไงบ้างหลาน”

นิกรนิ่งเฉย ไม่ยอมพูดอะไร ประไพนั่งคุกเข่าลงหน้าเตียง

“กรขา ทานกาแฟเสียหน่อยนะคะ”

นายการุณวงศ์ยิ้มเศร้า ๆ

“ไม่ทานกาแฟหรอกจ้ะไพ ขอบใจมากที่เอาใจใส่พี่”

ประไพน้ำตาคลอหน่วย

“ทำไมถึงไม่ทานล่ะคะ”

“พี่อยากตายจ้ะไพ พี่น้อยใจนัก คุณพ่อท่านไม่รักพี่ที่ท่านทำให้พี่ต้องอับอายขายหน้าเขา”

คุณหญิงวาดถอนหายใจดัง ๆ

“กรวย อย่าไปนี่ก็น้อยเนื้อต่ำใจเลยนะ รถยนต์ของเรามีตั้งหลายคัน เจ้าจะขี่คันไหนก็ได้” แล้วท่านก็ยกหลังมือขวาแตะหน้าผากนิกกรีก “เป็นยังไงบ้างคะคุณอา” ประไพถาม

คุณหญิงจู้ปาก

“ตัวร้อนราวกับไฟที่เดียว เพราะไม่ได้กินข้าวร่างกายมันจึงเกิดแปรปรวน ทำอย่างไรดีล่ะหนู ถึงจะให้ผ้าของเจ้ากินข้าว”

นิกกรุกขึ้นดั่ง ๆ

“โอ้ อย่ากว่นใจผมหน่อยเลยครับ ผมต้องการอยู่ตามลำพัง ลูกเมียไม่ต้องการพบเห็น ไป - ออกไปให้หมด”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอือก มองดูหน้าหลานสะใภ้ของท่าน แล้วจุดเทียนประไฟให้ลุกขึ้นยืน

“ไปเถอะหลาน หิวหนักเข้าประเดี๋ยวก็คงกินเอง อาจะโทรศัพท์ไปเรียนให้คุณพี่ทราบ ขึ้นปล่อยไว้ อย่างนี้เจ้ากรคงตายแน่ ๆ ตั้งหลายวันแล้วข้าวปลาชักเม็ดไม่ยอมกิน”

ประไพพูดเสียงเครือ

“บอกให้คุณหมอขึ้นมาดูเถอะคะ คุณอาหนูเป็นห่วงเหลือเกิน เกิดตายขึ้นละก็หนูแย้เสียวคะเวลานี้โลงมันก็แพง ผ้าขาวสำหรับห่อตราสังข์หายากอะไร ๆ แพงทั้งนั้น รอไว้อีก ๒-๓ ปีค่อยตายหนูไม่ว่าเลย”

นิกกรุกดั่งโหยง มองดูคุณหญิงวาดจู๋เมียของเขาออกไปจากห้อง แต่ในเวลานั้นเอง เจ้าแห้วก็ถือไม้กวาดขนไก่สวนทางเข้ามา นิกกรุกขึ้นนั่งยักคิ้วให้เจ้าแห้ว

“มีหวังแล้วโว้ยแห้ว”

เจ้าแห้วหน้าตื่น

“รับประทานหวังอะไรครับ”

“รถซิงเกอร์นะซี คุณอาหญิงท่านบอกกับประไพว่าท่านจะโทรศัพท์แจ้งเรื่องที่กันอดข้าวไปให้คุณพ่อทราบ อย่างไม่เสียก่อนเที่ยงวันนี้คุณพ่อจะต้องมาเยี่ยมกันที่นี่ แล้วที่ท่านคงจะจ่ายเช็ค ๖ หมื่นบาทให้กัน”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น ล้วงกระเป๋าเสื้อเขี่ยตังห่อกระดาษเล็ก ๆ ให้นิกกร

“นี่ครับ รับประทานเสีย”

“อะไรวะ”

“พริกไทยป่นครับ”

นิกกรทำคายน แล้วหัวเราะคิก

“อ้ายเวร เอาพริกไทยมาให้กินทำไม”

“ซบน้ำคาวปลาครับ”

“อู๊ย” นิกกรร้องเสียงแหลม “ข้าไม่ได้ออกลูกโว้ย”

เจ้าแห้วโบกมือ พูดอย่างเป็นงานเป็นการ

“รับประทานอย่าเอ็ดไปครับรับประทานพริกไทยเสียบ คุณหมอดิเรกกำลังเตรียมตัวจะขึ้นมา
ตรวจคุณ”

นายการุณวงศ์คู่อพริกไทย

“กินทำไมวะ”

“ปู้ไธ่ รับประทานให้ปรอทขึ้นนะซีครับ จะได้สมเหตุสมผลว่าคุณเป็นไข้ ผมเที่ยวโฆษณาไว้ทั่ว
บ้านว่าคุณกำลังเป็นไข้ และอ่อนละโหมมาก”

เขามองดูเจ้าแห้วอย่างชื่นชม

“อ้อ - แกนี่มีความรู้รอบตัวดีมาก กินแล้วปรอทขึ้นสูงยั้งนี่”

“ครับ วิ่งจืดเลย”

“หา ? ปรอทวิ่งหรือฉันทวิ่ง”

“รับประทานปรอทครับ เอาซีครับ อย่าซักช้าเดี๋ยวคุณหมอลงขึ้นมา”

นิกรกระทำตนเป็นคนว่าง่ายสำหรับเจ้าแห้วเขาแก่อพริกไทยปันทเฝ้าปากแข็งใจเดียว ๆ กลืน เจ้า
แห้วรินน้ำส่งให้

“ว้า - เผ็ดจริงว๊วย”

“รับประทานธรรมดาพริกมันก็ต้องเผ็ดนอนลงครับ”

“นอนทำไม”

“แล้วกัน” เจ้าแห้วตวาดแหว็ด “รับประทานบอกให้นอนก็นอนซีครับ ไม่น่าจะมีปัญหาซักถามอะไร
อีกเลย”

นิกรเอนกายลงนอนบนเตียงโดยดี เจ้าแห้วคลี่ผ้าห่มคลุมให้เขา แล้วเจ้าแห้วก็ลงมือเก็บกวาดจัด
เข้าของในห้องนิกรให้เรียบร้อย

มีเสียงฝีเท้าคนเดิน และเสียงพูดคุยกันดังไกลเข้ามาทางหน้าห้อง ดร. ดิเรก เสียหงวนกับพลเดิน
เข้ามาในห้อง กิมหงวนกล่าวกับเจ้าแห้วทันที

“เฮ้ย เจ้ากรเป็นยังไงบ้าง”

เจ้าแห้วซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“รับประทานยังไม่ตายครับ”

อาเสียมองดูตากาแพบนโຕ้ะ แล้วเปลี่ยนสายตามาที่นิกร

“กินข้าวเสียบ้างซีแก”

นิกรนั่งเฉย

“แกอย่าบ้าไปหน่อยเลยวะ” พลพูดเสียงหนัก ๆ “แกจะทรมาณตัวเองอะไรกัน คุณลุงท่านเป็นพ่อ
ของแกแท้ ๆ ไม่น่าจะโกรธเคืองท่านเลย”

นิกรค้อนประหลับประหล็อก

“ทะเลิ่ง แก่โกรธกับฉันแล้ว ไม่ต้องมาสนใจกับฉัน ไป - ออกไปทั้งสามคนฉันไม่อยากจะเห็นหน้าพวก
แก”

กิมหงวนยกมือชี้หน้านิกร

“อดข้าวจนจะตายห้าอยู่แล้ว ยังจะทำปากจืดอีก ถ้าไม่ใช่เพื่อน จ้างฉันก็ไม่สนใจกับแก”

ดร. ดิเรกมองดูเพื่อนทั้ง ๒

“ท่านมหาราชาสถิตอดข้าวได้ถึง ๑๗ วัน แต่เจ้ากรันคิดว่าอย่างมากอาทิตย์เดียวเท่านั้น
เพราะตามปกติมันคนตะกละ”

พลหัวเราะเบา ๆ

“ช่วยตรวจมันหน่อยเถอะวะดิเรก นึกว่ารักษาลูกหมาเอาบุญ ถ้ามันตายไปพวกเราก็จะต้องเดือด
ร้อนในการทำศพมัน คุณแม่ท่านบอกว่าเจ้ากรันเป็นไข้และมีอาการชักกระตุกนัยน์ตาตั้งบางคราว”

นิกรพูดโพล่งขึ้นมาทันที

“เปล่าโวย ชื่นชักกระตุกมันก็เข้าทูตเท่านั้น”

ดิเรกหยิบสายยางสำหรับตรวจโรคออกมาจากกระเป๋าเสื้อห่อที่สวมอยู่ แล้วเขาก็เริ่มลงมือตรวจ
นายการุณวงศ์ตามวิธีการของนายแพทย์ กิมหงวนกับพลจ๋องมองดูตลอดเวลา

“เป็นยังไงบ้างหมอ” อาเสี่ยถาม

ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ไม่เห็นเป็นอะไรนี่หว่าชีพจรกับหัวใจเต้นเป็นปกติ” แล้วเขาก็พูดกับคนไข้กำมะลอ “ไหน - แลบลิ้น
ซี อ้าว - แลบแต่ลิ้นไม่ต้องแหกตา พอแล้วแลบเสี่ยยาวเปื่อยเชียวอ้ายเวร”

ดิเรกไม่สามารถจะบอกได้ว่า นิกรป่วยเป็นอะไรเขาเปิดกระเป๋าเล็ก ๆ ออก หยิบปรอทตรวจคนไข้
ออกมาสไลด์แล้วส่งให้นิกร

“เฮ้! อมปรอทหน่อยซี”

นิกรยกปรอทขึ้นอม ดร. ณรงค์ฤทธิ์สะดุ้งโหยง

“เฮ้ย เอาทางปลายอมโวย ซ้ำซ้ำ ดันอมทางโคนแล้วมันจะรู้เรื่องอะไร นั่น - ยังงั้นถูกแล้ว”

สักครู่หนึ่งนายแพทย์หนุ่มก็ดึงปรอทออกมาจากปากนิกร ยกขึ้นมองตัวเลข ทันใดนั้นใบหน้าของดิ
เรกก็ซีดเผือด นัยน์ตาเหลือกลาน

“มายก็อด ---”

“เท่าไรหมอ” พลถาม

“๒๐๐ ดีกรี เซ็นติเกรดโวย เป็นคนไข้คนแรกในโลกที่มีความร้อนสูงอย่างนี้แต่ไม่ตาย มันยังไงกัน
หว่า”

เสี่ยหงวนยกมือเกาศีรษะแกร็ก ๆ พูดกับนิกร

“โรคของแกมันโรคมาก เห็นจะต้องให้กินรากโมกซ์ ตายก็ตายเถอะวะกันจะจัดการศพแกเอง”

นิกรค้อนขวับ

“อย่าเสือกมาแข่งนา จะบอกให้”

ดร. ดิเรกสั่นศีรษะช้า ๆ มองดูปรอทอีกเพื่อให้แน่ใจแล้วเก็บเข้ากระเป๋า

“กันรักษาแกไม่ได้แล้วกร เรียนมาจนหัวผู้รักษาคนไข้มาตั้งพัน ไม่เคยมีมนุษย์คนไหนปรอทขึ้นถึง ๒๐๐ ดีกรี โอ -- ฝรั่งงไปหมดแล้วฉันคิดว่าภายในชั่วโมงนี้ตัวแกจะต้องลุกเป็นไฟ”

คราวนี้นิกรอดหัวเราไม่ได้

“ไปไว้ย อ้ายหมอลากข้าง กันไม่ได้ขอร้องให้แกมารักษากัน ออกไป - ออกไปให้หมดฉันต้องการความสงบเงียบฉันอยากอยู่ตามลำพัง”

ดิเรกยิ้มใจเย็นเหมือนหมอมทุกคนที่ถูกคนไข้ดูดำ

“อย่าไปนึกคิดอะไรให้มากเลยน้ากร ทำสติให้ดี ๆ ไว้ นึกถึงคุณพระคุณเจ้าไว้บ้าง ศพแกจะเผาที่วัดไหนบอกมา”

“แล้วกันไว้ย “ นิกรเอ็ดตะโร “จะยั่วหาอะไรวะ”

กิมหงวนกระซิบกระซาบกับพล

“เจ้ากรคงเป็นโรคจิตแน่ แกดูซี นัยน์ตามันขวางขอบกล”

พลพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“คนเรา เมื่อคิดฟุ้งซ่านเกินไป ก็อาจจะเป็นไปได้เหมือนกัน ไปเถอะพวกเราปล่อยมันตามเรื่องดีกว่า โบราณว่าอย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนเมา”

นิกรหัวเราะ

“เดี๋ยวตัวบรล้วยเลย บอกให้ออกไป”

ดร. ดิเรกลุกขึ้นพาเพื่อนเกลอทั้ง ๒ ออกไปจากห้อง พอร่างของพล กิมหงวนและดิเรกหลับตา เจ้าแห้วก็ยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก

“รับประทานคุณหมอมองไปเลยครับ ฮี - ฮี ปรอทขึ้นตั้ง ๒๐๐”

นิกรเหวี่ยงผ้าคลุมออก แล้วลุกขึ้นนั่ง

“ไม่ไหวไว้ย ร้อนเหลือเกิน ชักอืดอืดเสียแล้วละซีแก ๓-๔ วันมานี้ขลุกอยู่แต่ในห้องไม่ได้โผล่ไปไหน”

เจ้าแห้วมองดูเขาอย่างเห็นใจ

“รับประทาน ต้องอดทนหน่อยครับ เดียวนี้ทุกคนต่างเชื่อว่าคุณอดข้าวและกำลังไม่สบายใกล้ ๆ จะมองเ่งอยู่แล้ว รับประทานนอนเสียเถอะครับ” พุดจบเจ้าแห้วก็เดินออกไปจากห้อง พอพ้นประตูเจ้าแห้วก็สะดุ้งเฮือก หมุนตัวกลับแผ่นแผ่นเข้ามาในห้อง “เรีวนอนครับ ท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ มาเยี่ยมคุณ”

นิกรรีบล้มตัวลงนอน ดึงผ้าวมคลุมตัว ต่อจากนั้นท่านผู้ตัดศัตกษะทั้ง ๒ ท่านก็พากันเข้ามาในห้องคนไข้

ประมุขของบ้าน “พัชราภรณ์” กล่าวถามคนไข้ของท่าน

“นายของแกเป็นยังงัยบ้างแห้ว”

เจ้าแห้วแกดั่งพูดเสียงเครือ

“รับประทาน แะครับ กระผมอ่อนวอนให้รับประทานข้าวจนอ่อนใจ แะก็ไม่ยอมรับประทาน”

เจ้าคุณทั้ง ๒ มองดูนายการุณวงศ์อย่างวิตก

“กร - กรไวย” เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ร้องเรียก

“กินข้าวเสียเถอะวะ ประเดี๋ยวกุณพ่อของแกและเจ้าสัวกิมไซจะมาเยี่ยมแก กินเสียเถอะนะ อย่าเสียดอกเสียใจอะไรเลย แกมีหวังได้รถชิงเกอร์แล้ว ถ้าคุณพ่อแกไม่ซื้อให้พ่อจะซื้อให้แกเอง ลูกขึ้นกินข้าวเถอะ โธ่ตั้ง ๓ วันแล้วแกไม่ได้กินอะไรเลย”

นิกรพลิกตัวหันหลังให้ท่านผู้ใหญ่ทั้ง ๒ เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กระซิบกับเพื่อนเกลอของท่านเบา ๆ

“เจ้ากรเห็นจะไม่รอดแน่ ชักได้กลิ่นตุ ๆ แล้วละซีเจ้าคุณ”

“ฮ้า ? ไม่ใช่กลิ่นเจ้ากรหลอก”

“ยังงั้นกลิ่นอะไร”

“กลิ่นหัวเราะนะซี”

คราวนี้คนไข้หัวเราะหึ ๆ แต่แกดั่งดึงผ้าวมคลุมศีรษะเพราะกลัวถูกเตะ เจ้าคุณทั้ง ๒ ถอนหายใจพร้อมกัน เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ มองเห็นเปลือกเงาะในกระโถนข้างเตียงท่านก็พูดขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ - เจ้ากรกินเงาะหรือนี้ ถ้ายังงั้นเห็นจะไม่ตายแน่”

เจ้าแห้วรับปฏิเสฐทันที

“รับประทานเปล่าครับ กระผมเองซื้อเงาะมาให้แต่คุณนิกรสิทึงกระโถนหมด นำเสียดายขอรับ ร้อยหนึ่งตั้ง ๑๐ บาท”

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ทำตาปริบ ๆ

“กินมันมีแต่เปลือกนี่หว่า”

“รับประทานเนื้อผมกินหมด”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กลืนน้ำลายเอือก

“แกเก็บเนื้อเงาะในกระโถนกินยังงั้นรี”

“ครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะเสียงกังวาน

“น่าสงสารแก่มาก ถึงกับเก็บผลไม้ในกระถอนกินอีกหน่อยเถอะ แกคงเที่ยวเก็บอะไรตามสวนกินเป็นแน่” แล้วท่านก็หันมาทางหลานของภรรยาท่าน “กรวิชัยลุกขึ้นเล่นกาแปเสียหน่อยเถอะ พ่อมหาจำเริญฉันกลัวมีใจเหลือเกินผ่าเถอะวะ นี่มันเมืองไทยวิชัย ไม่ใช่อินเดียแกจะเอาลัทธิอดข้าวมาใช้ซะ ไม่ถูกหรอก”

นิกรพลิกตัวออก น้ำตาของเขาไหลพราก น้ำตานี้เกิดจากหัวหอมซึ่งเขาซ่อนไว้ใต้หมอน เพียงแต่ขยี้ใส่ทานิดเดียว น้ำตาก็ไหลพรู

“คุณอาครับ อย่างอยู่กับผมเลยครับ ผมอยากตายไม่อยากอยู่เป็นคนแล้ว คุณอาคิดดูซีครับ เงิน ๖ หมื่นบาทเท่านั้น คุณพ่อท่านไม่ให้ผม แสดงให้เห็นว่า ท่านไม่ได้คิดว่าผมเป็นลูกของท่าน”

ท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ยิ้มแห้ง ๆ

“อย่าร้องไห้กร รถยนต์ซิงเกอร์คันนั้นจะต้องเป็นของแกอย่างไม่ต้องสงสัย นิ่งเสียวิชัย”

นิกรสะอื้นดัง ๆ

“ผมเสียใจนัก ฮือ ๆ ๆ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ทำตาแดง ๆ คล้ายกับจะร้องไห้

“กร กินข้าวเสียนิดเถอะลูก”

นิกรชอยเท้าทั้ง ๒ เหมือนเด็ก ๆ เวลาโกรธ

“ไม่กิน ผมไม่กิน อ้ายแห้ว ละลายยาหอมให้หน่อยข้ากำลังจะเป็นลม เร็วเข้า หน้ามืดแล้ว”

เจ้าแห้วจัดแจงละลายยาหอมให้ ๒ เจ้าคุณ หน้าใจไปตามกัน

“ความจริงเจ้าคุณวิจิตร ฯ ท่านชี้เหนียวไม่เข้าเรื่อง” เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พูดตำหนิภรรยาของท่าน “เงิน ๖ หมื่น กับลูกชายคนหนึ่งมันแตกต่างกันมากมายนักผมรู้ดีว่า เจ้ากรไม่เสียใจที่มันไม่ได้เงิน แต่มันอายเจ้าของรถเขา เพราะพูดกับเขาเป็นมันเหมาะว่าจะซื้อ แต่ไม่มีเงินซื้อ”

“นั่นนะซีครับ ท่านไม่ให้เงิน มีหน้าข้ายังสั่งพวกเราไม่ให้ช่วยเหลือในเรื่องการเงินอีก ม่ายยังงั้นผมก็ซื้อให้มันแล้ว”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ มองดูเจ้าแห้วป้อนยาหอมให้นิกร แล้วท่านก็พูดกับคนใช้ของท่าน

“แห้ว แกคนเดียวเท่านั้นที่รู้จักเอาอกเอาใจเจ้ากร แกพยายามพูดให้กรมันกินข้าวหน่อยได้ไหมวะ”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“รับประทานไม่สำเร็จหรอกครับ กระผมพูดที่ไรแกจะเตะผม รับประทานอาหารที่ยกมาทุกมื้อ ๆ คุณนิกรไม่เคยแตะต้องเลย”

“นั่นนะซี สาวใช้เขาก็บอกข้าอย่างนี้ แกต้องพยายามหน่อย ถ้าเจ้ากรยอมกินข้าวฉันให้รางวัลแก ๑๐๐ บาท”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น ภูมือไปมา นึกในใจว่าเขามีหวังได้เงินใช้ ๑๐๐ บาทแล้ว

“ครับผม รับประทานกระผมจะลองดู”

๒ เจ้าคุณไม่พูดอะไรอีก พวกเขากันเดินออกไปจากห้อง นิกกรสลดผ้าห่มนอนสีฟ้าออก ถอนหายใจออกมาดัง ๆ ลูกขึ้นยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ชักหิวเสียแล้วละโว้ย แห้ว”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทาน แซนวิชในถาดนั้นยังงัยล่ะครับ”

นิกกริ้มปากแน่น ยกมือชี้หน้าแห้ว

“อ้ายแห้ว แกมันลูกไม้มากนั้ ถ้าฉันกินแซนวิชในถาดนี้ แกก็จะได้เงินรางวัลถึง ๑๐๐ บาท ไซ้ใหม่ละ”

เจ้าแห้วทำตาชอบกกล

“รับประทานเห็นจะไซ้ครับ”

นิกกรหัวเราะ

“แกลงไปข้างล่างไป คอยรับหน้าคุณพ่อฉัน ประเดี๋ยวนานก็คงมานี้ ถ้าท่านถามอาการของฉัน แกต้องพูดให้ท่านตกใจมาก ๆ”

“ครับ ได้ครับ”

“แยกเอาถาดกาแฟนี่ลงไปด้วย ถ้าใครถามบอกว่าฉันไม่ยอมกิน”

เจ้าแห้วยกถาดกาแฟเดินออกไปจากห้องนายการุณวงศ์ พอออกมาพ้นห้อง เขาก็ทรวัดตัวนั่งบนม้ายาวที่เฉลียงหลังตึก แล้วเจ้าแห้วก็ยกถ้วยกาแฟขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว คราวแซนวิชใส่ปากเคี้ยวพร้อม ๆ ๓-๔ ชิ้นจึงลุกขึ้นถือถาดเดินลงบันไดมาข้างล่าง

คณะพรรค ๔ สหาย นั่งจับกลุ่มสนทนากันอยู่ในห้องโถง กำลังปรึกษารื้อกันถึงเรื่องสาวกของมหาตมะคัณธี พอเจ้าแห้วเดินลงบันไดมา เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็กล่าวถามคนใช้ของท่าน

“อ้าว ยกลงมาทำไมโว้ย”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“ไม่ยกลงมารับประทาน คุณนิกกรแกก็ทุ้มแตกหมด กระผมอ่อนวอนให้มารับประทานกาแฟจนหมดแก้ว แซนวิชอีก ๒-๓ ชิ้น”

ทุกคนมีสีหน้าข่มขื่นขึ้นขึ้นเมื่อได้ฟังรายงานจากเจ้าแห้วนั้นทายิ้มแป้น

“ถ้ายังงั้น นิกกรไม่เป็นอันตรายแล้ว”

กิมหงวนกล่าวกับเจ้าแห้ว

“แกดีมากแห้ว ที่สามารถให้เจ้ากรกินอะไรได้”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทาน เจ้าคุณท่านตั้งรางวัลไว้ ๑๐๐ บาท ครับ ท่านสัญญาว่าท่านจะให้เงินผม ๑๐๐ บาท ถ้าผมทำให้คุณนิกรยอมรับประทานอาหาร” แล้วเจ้าแห้วก็หันมายิ้มกับประมุขที่บ้าน “พัชราภรณ์” คล้ายกับจะทวงของเงินรางวัลจากท่าน

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองธนบัตรออกมา

“ข้าขอชมเชยความสามารถของเอง” ท่านพูดยิ้ม ๆ ส่งธนบัตรราคาร้อยบาท ใหม่เอี่ยม ๑ ฉบับ ให้เจ้าแห้ว “เอา-เอาไป”

เจ้าแห้วกระพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อม รับธนบัตรมาถือไว้ ไม่ต้องสงสัยว่าเจ้าแห้วจะปิตินดีสักเพียงใด เจ้าแห้วเป็นคนใช้ที่หาเงินได้คล่องที่สุด คนโน้นให้คนนี้ให้เสมอ มีเงินใช้จ่ายอย่างพุ่มเฟือย มีฐานะดีกว่าคนใช้ทุกคนในบ้าน “พัชราภรณ์”

เสียงแตรไฟฟ้าของรถยนต์คันหนึ่งดังกังวานขึ้นที่หน้าตึก คุณหญิงวาดยกมือจับแขนสามีของท่าน แล้วโดยเร็ว

“เจ้าคุณพี่มาแล้วคะ”

คณะพรรค ๔ สหายต่างเฮโลกันออกไปต้อนรับท่านผู้ใหญ่ วิเอกสฮอลเก่งสี่ดำคันหนึ่งคลานมาหยุดหน้าตึกอย่างสง่าผ่าเผย สุภาพบุรุษในวัยชรา ๒ คนนั่งอยู่ตอนหลังรถ คนหนึ่งคือเจ้าคุณวิจิตรบรรณการ อีกคนหนึ่งคือเจ้าสัวกิมีไซ

วันนี้เจ้าสัวกิมีไซได้ไปหาเจ้าคุณวิจิตร ๕ ที่บ้านเพื่อจะชวนเจ้าคุณไปดูการเลหลังของบริษัทหลวงรักษา ขณะที่กำลังสนทนากัน เจ้าคุณวิจิตร ๕ ก็ได้รับโทรศัพท์จากคุณหญิงวาดน้องสาวของท่านแจ้งเรื่องนิกรให้ทราบ เจ้าคุณวิจิตร ๕ กับเจ้าสัวกิมีไซตกอกตกใจมาก รีบพากันมาบ้าน “พัชราภรณ์” ทันที และทะเลาะกันตลอดทางเจ้าสัวกิมีไซรักนิกรมาก ท่านเจ้าสัวว่าเจ้าคุณวิจิตรขี้เหนียวไม่เข้าเรื่อง จะทำให้ลูกตรอมใจตายเพราะเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท

คนขับกริบลงมาเปิดประตูตอนหลังให้ ท่านผู้อาวุโสทั้ง ๒ ท่านพากันก้าวลงจากรถ รับไหว้ท่านผู้ใหญ่และลูก ๆ หลานในคณะพรรค ๔ สหายของเขา ท่านเจ้าคุณวิจิตร ๕ เป็นผู้มีอาวุโสกว่าเพื่อน

เจ้าคุณวิจิตร ๕ เล่นงานน้องสาวของท่านทันที

“ยังงั้น แม้วาด ทำไมถึงปล่อยให้เจ้ากรอดข้าวถึง ๓ วัน”

“อ้าวมันไม่กิน ดิฉันจะทำยังไงล่ะคะ คุณพี่”

“ก็ต้องหาวิธีพูดให้มันกินสิ ยังจะเถียงอีก”

คุณหญิงหัวเราะ

“ดิฉันนึกแล้วว่า คุณพี่มาถึงจะต้องเล่นงานดิฉันก่อน”

เจ้าสัวกิมีไซพูดชัดขึ้น

“อย่าทะเลาะกันนะ”

กิมหงวนหัวเราะคิก

“ทูลေး ไร่เอี้ย อยู่เมืองไทยตั้งนานแล้วก็พูดไม่ชัด

เหมือนกับเอาไม้เท้าแทงกันสิงห์โต กิมไซโกรธจนปากคอสั้นมองดูหลานชายของท่านอย่างเคือง ๆ

“ทั้งโลพูกไม่ซึกวะ”

“หน้อย อาแป๊ะลองพูดซิ ทะเลาะ”

“ทูลေး” เจ้าสัวพูดเสียงหนัก ๆ

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะขึ้น เจ้าสัวเจริญพรหลานชายของท่านเป็นภาษาจีน จับทางเสียงได้ว่า
เก่าเจ็งคำหนึ่ง เจ้าคุณวิจิตรฯ ดั่งศรีสะเก้าท่านเข้ามาทอดเบา ๆ แล้วกล่าวถาม

“ผิวของแกเป็นอย่างไรบ้าง ประไพ”

“ง่า-ไม่เป็นอย่างไรหรอกคะ แต่กำลังจะตาย”

เจ้าคุณวิจิตรฯ คลายมือที่ทอดประไพออก

“แกพูดเหมือนพ่อแก” แล้วท่านก็กวาดสายตามองดูวงศาคณาญาติ “อยู่ตั้งหลายคน มีอย่างระะ
ปล่อยให้เจ้ากรอดข้าว นันทาแกก็เหลวรู้นิสัยน้องดีแล้วว่า อ้ายนี้มันคนหัวดีหัวรั้น”

“แน่ คุณพ่อมาดุนั้นหรือคะ เพราะคุณพ่อไม่ให้เงินซื้อรถยนต์ ไซ้ใหม่ละคะ กรถึงได้เสียใจไม่ยอม
กินข้าวกินปลา”

“อูวะ เมื่อมันเริ่มอดข้าวทำไมแกไม่บอกพ่อละ พ่อจะได้รับเอาเงินทูลหัวให้มันเสีย นี่ปล่อยไว้ตั้ง
๓-๔ วัน ถ้ามันเกิดเป็นลมจะว่าอย่างไร แกมันเถียงเสียเรื่อย น้องคนเดียวเอาใจไม่ได้” พูดจบท่านก็หันมา
ทางพล “อ้ายนี้ก็เหมือนกัน”

พลหัวเราะ ยกคิ้วให้กิมหงวน

“ถึงกันแล้ว ประเดี๋ยวกินแถวหมด”

เจ้าคุณวิจิตรฯ ตวาดแว๊ด

“เฮอซีวะ แกมันปล่อยปละละเลย ไม่เอาใจใส่เจ้ากร”

ดิเรกพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“อย่าลงโทษคนอื่นเลยครับ คุณลุง พวกเราทุกคนพยายาม---“

“แกด้วย” เจ้าคุณวิจิตรฯ ตะโกนสั้น “แกเป็นหมอทำไมไม่หาวิธีให้เพื่อนแกกินข้าว เมื่อปากมันไม่
ยอมกิน เอาอาหารสวนเข้าทางกันซีวะ คนใช้หนัก ๆ หมอเขาทำอย่างนี้ทั้งนั้น รวมความแล้วเหลวไหลใช้
ไม่ได้สักคน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ก็เหลว เงิน ๖ หมื่นเท่านั้น จ่ายให้มันไปก่อนก็แล้ว
กัน ทีหลังไปเอากับผม”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะ

“นี่แหละใหม่ละ เอะอะก็เล่นงานผม เจ้าคุณสั่งไว้ไม่ใช่หรือว่า ไม่ให้ใครช่วยเหลือเจ้ากรในเรื่อง
การเงิน”

เจ้าคุณวิจิตรฯ ค้อนขยับ

“ผมจะไปรู้หรือว่า มันจะอดข้าว”

เจ้าสัวโบกมือห้าม

“หมายน่อ เจ้าคุณ คิว ๆ ต่ำลี้กาน่า พี่น้องกั๊งกั๊งนี้ ม่ายซ่ายคองอึ้ง เอ็ดติโลไปขายหน้าชาวบ้านเขา”

เจ้าคุณวิจิตร ๆ ยิ้มออกมาได้ เจ้าแห้วถอนหายใจโล่งอกนึ่งเงียบไปสักครู่ เจ้าคุณวิจิตร ๆ ก็พูดขึ้น
เปรย ๆ

“ตลอดเวลา ๓ วันนี้ ใครเป็นพยาบาลเจ้ากร”

“รับประทานกระผมเองครับ” เจ้าแห้วพูดโดยเร็ว

เจ้าคุณวิจิตร ๆ จ้องมองดูหน้าเจ้าแห้ว

“มึง-เลวมาก”

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยง

“อ้าว---“

“ไม่ต้องอ้าว เมื่อเจ้ากรไม่กินข้าว ทำไมเองไม่โทรศัพท์ไปบอกข้า”

“รับประทานคุณนิกร สั่งห้ามนี้ครับ อย่างไรก็ตามกระผมได้พยายามวิงวอน ให้คุณนิกรรับ
ประทานอาหารได้นิดหน่อยแล้ว เมื่อสักครู่นี้”

“จั้นระอะ เค็งดีมาก”

“อือ” กิมหงวนคราง

“อือยังงั๊วะ”

อาเสี้ยถอยหลังกรูด กระพุ่มมือไหว้

“เปล่าครับ แะะ แะะ วันนี้คุณลุงถ้าจะหัวเสีย”

“หนอย ใครบอกแก่ละ หัวเสียก็หัวล้านนะซี”

“อ้าว” ๒ เจ้าคุณอุทานขึ้นพร้อม ๆ กัน

คุณหญิงवादพูดกับพี่ชายของท่าน

“ขึ้นไปเยี่ยมนิกร ซิคะ คุณพี่”

“เดี๋ยวก่อน ให้พี่ถามอะไรดิเรกสักหน่อย” แล้วท่านก็หันมาทนายแพทย์หนุ่ม “หลานชาย อาการ
ของเจ้ากรไม่หนักหนาอะไรไม่ใช่หรือ ?”

ดิเรกยิ้มอ่อนโยน

“ครับ จะมีอยู่ที่อ่อนเพลียเท่านั้นเป็นธรรมดาของคนที่ขาดอาหาร แต่ว่าผมแปลกใจมาก ความร้อน
ในตัวนิกรขึ้นสูงถึง ๒๐๐ ดีกรีเซนติเกรด”

เจ้าคุณวิจิตร ๆ กลืนน้ำลายเอี๊ยอก

“ปรอทของแก่ถ้าจะชำรุด”

“นั่นนะซีครับ คนเราถ้าปรอทขึ้น ๒๐๐ มันก็ตายเท่านั้น เชิญคุณลุงขึ้นไปข้างบนเถอะครับ”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ ยกมือเกาะแขนเจ้าสัวกิมิไซพาเดินเข้าไปในห้องโถง คณะพรรค ๔ สหายตามเข้าไปด้วยยกกองทัพน้อย ๆ ขึ้นบันไดไปข้างบน เจ้าแห้วจึงจู่ดลวงหน้าไปก่อน เพื่อจะไปบอกให้นายการุณวงศ์รู้ตัว

ขณะนี้ นิกอร์กำลังกินหมูแผ่นอย่างเอร็ดอร่อย เจ้าแห้วพรวดพราดเข้ามาในห้อง ทำให้นิกอร์ทกใจ รีบซ่อนห่อหมูแผ่นไว้ได้หมอน

“ปู่ไธ่ นี่กว่าใครเสียอีก อ้ายเวร”

“รับประทานนอนครีบ” เจ้าแห้วพูดละล่ำละลัก “เจ้าคุณใหญ่ขึ้นมาแล้ว”

นิกอร์รับนอนหงายทันที เจ้าแห้วคลี่ผ้าห่มนวมคลุมให้เขา แล้วทำเป็นไก่อัดเข้าของบนโต๊ะให้เรียบร้อย นิกอร์ควักหัวหอมใส่ลูกนัยน์ตาอีก

เจ้าคุณวิจิตร ฯ เจ้าสัวกิมิไซพร้อมด้วยวงศาคณาญาติแห่กันเข้ามาเต็มห้อง นิกอร์แก้งทำนิ่งเฉยทำกิริยาคล้ายกับคนใกล้จะตาย เจ้าคุณวิจิตร ฯ ใจหายเมื่อแลเห็นบุตรชายของท่าน

“กร” ท่านร้องขึ้นดัง ๆ “ทำไมถึงไม่กินข้าวกินปลา อ้าว-ร้องให้ทำไมล่ะลูก”

เจ้าสัวกิมิไซส่งเสียงลั่นห้อง

“เจ้าคุณมั่งยุ่งไปเองนี่นา เงิน ๖ หมื่นเท่านั้นเสียหลาย ลูกมึงก็ต้องเจ็บจ่าย ขี้เหนียวมายเข้าเรื่อง”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ ทรวดตัวนั่งบนเตียง ยกมือตบศิระนายการุณวงศ์

“กร” อย่าน้อยอกน้อยใจเลยลูก พ่อเตรียมเงินมาให้แก่แล้ว อย่าย่ำแต่หกหมื่นเลยวะ แสนหนึ่งพ่อก็ให้ได้ ไม่ให้ลูกจะไปให้หมาที่ไหนกัน วันนั้นเจ้าไปขอเงินพ่อ พ่อกำลังลมเสีย”

อาเสี่ยพูดสอดขึ้น

“ถ้าจะเล่นถั่วลิสงเข้าไปมาก”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ หันมาทางกิมหงวน

“ทะเลาะนี่นะ พ่อลูกเขาจะพูดกัน ประเดี๋ยวฉันก็จะบอกให้ยายนวลตบหน้าแกเสียหรือ” แล้วท่านก็ล้วงกระเป๋าบนหยิบเช็ดแผ่นหนึ่งออกมาส่งให้ลูกชายและทนายของท่าน “เอา-เอาไป จะไปซื้อรถ หรือจะเอาไปทำอะไรก็ตามแต่ใจแก”

นิกอร์สั่นศิระ

“ไม่เอาละครับ ขอขอบคุณ”

“นำ-เอาไปนำฉันรู้ว่าเกิดมาเป็นขี้ข้าแก มีหน้าที่หาเงินมาให้แกใช้ เอาไปเถอะ ๖ หมื่นนิดหน่อยเท่านั้น ขนหน้าแข็งไม่ร่วง วันนี้แกขอเงินซื้อรถยนต์ ๖ หมื่น ไม่ซ้ำแกคงจะขอเงินพ่อสัก ๕-๖ ล้าน ซื้อเรือรบมาประดับเกียรติยศของแก หรือม่ายก็ซื้อป้อมปืนเอา-เอาอย่ายังงี้ก็เอากัน เกิดมาเป็นพ่อเขามันก็ต้องเป็นอย่างนี้แหละ”

นิกอร์ร้องไห้โฮ

“ฮือ ๆ ใจแล้วจะด่าอีก”

กิมหงวนจี้ปาก

“แหม-หมั่นไล่เหลือเกิน เดี่ยวตีบตกเตียงเลยทำสำออยเป็นเด็ก ๆ”

“คุณพ่อ!” นิกร์ร้องลั่น ซอยทำถึยิบ “อ้ายหงวนมันว่าหนูสำออย ไม่ยอมแล้ว หนูไม่ยอม”

เจ้าสัวกิมไซหัวเราะคึก

“แหม-นำเอ็งดูไว้ย-ทำลูกลิก ๆ เหมือนไล่เลื่องถูกขี้เท่า”

เสียงหัวเราะของใครต่อใครดังขึ้นลั่นห้อง เจ้าคุณวิจิตร ฯ ทั้งรักทั้งเกลียดลูกชายของท่าน ยื่นเช็ค
ให้นิกกรออีก

“เข้า-รับไปเสียไว้ย”

นิกกรยิ้มอาย ๆ

“เท่าไรครับ”

“๖๕,๐๐๐ บาท”

อ้ายเสื้อมือขาว พรวดพราดลุกขึ้นนั่ง เหวี่ยงผ่านวมทึง ลงกราบบนตักท่านเจ้าคุณวิจิตร ฯ รับเอา
เช็คมาพิจารณาดู ใบหน้าของนิกกรสดชื่นขึ้นทันที

“คุณพ่อ ทำไมแถมให้ผมอีกตั้ง ๕,๐๐๐ บาท ละครับ”

เจ้าคุณว่า “เป็นค่าทำขวัญที่แกอดข้าว แล้วฉันก็รู้ว่า เมื่อแกซื้อรถคันนั้นมาแล้ว แกจะต้องขอ
เงินฉันซื้อเครื่องตกแต่งรถอีก เลยให้เสียทีเดียว แต่แกจำไว้ว่าต่อไปฉันจะไม่ยอมให้เงินจำนวนหมื่นกับแก
อีกเลย”

คุณหญิงวาดอดรอนทนไม่ได้ก็พุดซัดขึ้น

“ไม่แน่ กระจังคะ”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ ค้อนประหลับประหลือก

“ชอบซัดคอเสมอ ดูซิ ปากยังกะกระโดนท้องพระโรง แม่นันไปหาเมื่อ ๕-๖ วันมานี้ บอกฉันว่า
เดี๋ยวนี้เธอกินหมากวันหนึ่งตั้ง ๑๕๐ คำแล้ว ยายนวลกับแม่ภาไม่ต้องทำอะไร คอยแต่จับหมากจับพลูให้
เธอ”

คุณหญิงวาดซักฉิว

“พิลึก แล้วมันงการอะไรของคุณพี่ด้วย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดกับพี่เมียของท่าน

“เจ้าคุณลองเข้าไปดูหมอนที่หนุนศีรษะซีครับ แดงเถือกไปหมดเลย รอยน้ำหมากทั้งนั้น เวลานอน
แม่อ้อมหมาก เมื่อคืนนี้ละเมออะไรขึ้นมาก็ไม่ทราบ เอาซานหมากในปากยัดใส่หูผม ทำให้ผมตกใจตื่น”

ดิเรกหัวเราะงอหาย

“ถ้าจะนึกว่าร้อง หรือกระโดนกระจังครับคุณอา”

เจ้าสัวกิมไซพุดขึ้นบ้าง

“กินหมากมังละอะเทอะเปอะเปื้อน สู้สูบยาฝิ่นมาย่ำลาย”

คราวนี้ เสียงหัวเราะของคณะพรรค ๔ สหายดังขึ้นลั่นห้อง นิกรพลุดลุกขึ้นจากเตียง เดินไปหยิบกางเกงปาล์มบิชสีขาวยาว สวมทับกางเกงแพรที่นั้งอยู่ จัดแจงคาดเข็มขัดเรียบร้อย เดินมาหิวผมประภาตามขึ้นเบา ๆ

“แต่งตัวจะไปไหน คุณนิกร”

นิกรยิ้มให้หล่อน

“ไปแบงค์ครับ ไปเอาเงินไปให้เจ้าของรถเขา”

“แกยังอ่อนเพลียไม่สบาย จะไปทำไมกัน อีก ๒-๓ วัน ค่อยไปเอาก็ได้”

“ไม่เป็นไรครับ ผมหายดีแล้ว” พูดจบกก็หันมาทางเจ้าแห้ว “หยิบรองเท้าคู่ดำให้ที่ไว้ย เน็กไทดำพาดอยู่นั้น”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ เดินเข้ามายืนข้างลูกชายของท่าน

“อย่าไปเลยไว้ยกร ถ้าจะไปก็กินข้าวกินปลาเสียก่อน ตั้ง ๓-๔ วันแล้วแกไม่ได้กินอะไรเลย”

นิกรหัวเราะ

“ผมไปแวะกินที่ห้องไทย หรือที่ชมชู้ยงก็ได้ครับ”

เจ้าแห้วนำรองเท้าคู่ดำกับเน็กไทมาให้ นิกรรับสวมรองเท้าลุกขึ้นยืนผูกเน็กไท คำว่าเสื่อนอกสวมแล้ววิ่งเหยาะออกไปจากห้อง ตั้งใจจะไปให้ถึงธนาคารก่อน ๑๒ น. เพื่อเบิกเงิน ๖๕,๐๐๐ บาท

ทุก ๆ คนมองตามเขาด้วยความอดทนระอาใจเจ้าสัวกิมไซยิ้มแป้น

“ให้เงิงฮื่อไป มังกิ่งเรื่อง โจรพั้งนี้มายต้องรักษามีเงิงให้ก็หาย เจ้าหงวนเมื่อเป่งนักเงิงอ๊กคัมซั่มก็เหมือนอย่างนี้ เตี้ยมังกต้องตามใจ ไม่ลายเงิงมายยอมไปโรงเงิงซัคตั้งซังงอ เหมือนหมาถูกยาเบื่อ”

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอี๊ยก

.”เปรียบให้มันสูงหนอยเถอะน่า อาแป๊ะ อะไรเอาคนไปเปรียบกับหมา”

นันทาเดินเข้ามายกมือเกาะแขนเจ้าคุณวิจิตร ฯ

“คุณพ่อคะ คุณพ่อให้เงินกรตั้ง ๖๕,๐๐๐ บาท คุณพ่อต้องให้มันบ้างซิคะ มันขอ ๓,๐๐๐ เท่านั้น ซิคะพวงนี้มันจะไปเอาที่บ้านก็ได้”

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น

“ไม่ไหวละไว้ย เล่นรุ่มกันทั้งพีทั้งน้องอย่างนี้ก่อก็อแย่นะซี แกคิดว่าพ่อพิมพ์ธนบัตรได้เองอย่างนั้นหรือ”

“ไม่รู้ละคะ คุณพ่ออยากให้กรทำไม”

“ไม่รู้ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ไม่ได้ไว้ย”

นันทาร้องไห้โฮ ทุกคนมองดูหล่อนเป็นตาเดียว

“ฮื่อ - คุณพ่อรักลูกไม่เท่ากัน โฮ ๆ ๆ”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ หน้าจ้อย สวมกอดลูกหญิงของท่าน

“เฮ้ - นิง ไม่ต้อง พุ่งนี้ไปเอาที่บ้าน”

นันทายิ้มทั้งน้ำตา

“จริง ๆ นะคะ มันจะไปแต่เช้า มันจะซื้อแหวนเพชรค่ะ คุณพ่อ เพื่อนของมันคนหนึ่งเขาจนมาก เขาเสนอขายแหวนเพชรนะไปเลยนให้มัน เขาซื้อมา ๕,๐๐๐ แต่เขาจะขายให้มัน ๓,๐๐๐ เท่านั้น”

“เอา ตกลง เอาอย่างไรก็เอา ตราบใดที่ฉันยังมีชีวิตอยู่ฉันก็ต้องชำระหนี้ให้แกกับเจ้ากรโดยไม่มีวันหมดสิ้น”

“ก็คุณพ่ออยากเป็นพ่อทำไมล่ะคะ” นันทายิ้ม ๆ

เจ้าคุณวิจิตร ฯ สิ้นศิวระซ่า ๆ หันมาทางน้องสาวของท่าน

“ไง - คุณหญิงแม่หลานสาวและหลานชายของเธอ มันพยายามคิดว่าฉันเป็นมหาเศรษฐี ช่วยกันถลุงเงินฉัน”

“แล้วคุณพี่จะบอกดิฉันทำไม เจ้าพลหลานรักของคุณพี่มันก็เหมือนกับเจ้ากรนั่นเอง ประเดี๋ยวร้อย ประเดี๋ยวพัน เดือนหนึ่ง ๆ ใช้เงินไม่ต่ำกว่า ๕-๖ พันบาท ดิฉันน่าจะออกแตกตายอยู่แล้ว ไม่ให้มันก็แอบไปขอคุณพี่”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ หัวเราะ

“รวมความว่า เราเกิดมาเป็นหนี้ลูกหลาน ตามเรื่องมันเถอะ เรามันอยากมีเงิน ก็ต้องให้มันถลุงจริงไหมเจ้าคุณปัจเจก ฯ”

“ก็พอฟังเป็นคติเหมือนกัน ผมเองนอกจากยาย ๒ คนนี้จะถลุงแล้ว เจ้ากรมันยังช่วยถลุงอีก ว่ามันเข้ามันเถียงว่า อยากเป็นพ่อตาทำไมเล่า”

สายตาเจ้าคุณวิจิตร ฯ มองแลเห็นลูกกระดาศ ๓ - ๔ ลูกอยู่ใต้เตียงนิกร ท่านก็ก้มตัวลงดึงออกมา แก้วในถุงมีลูกเงาะ ลางสาด มังคุด เครื่องกระป๋องอีกหลายอย่าง เช่นไส้กรอกกระป๋อง, เนื้อแฮม, ขนมปังปอนด์, ปลากระป๋องก็มี ท่านเจ้าคุณเงยหน้ามองดูเจ้าแห้ว

“สะเปียงกรังของใครวะแห้ว”

“รับประทานของคุณนิกรครับท่าน”

“หา ? มันซื้อไว้เมื่อไร”

“ซื้อไว้รับประทานในระหว่างอดข้าวครับ กระผมเป็นคนไปซื้อมาให้เอง”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ อ้าปากหวอ

“อ้ายแห้ว”

“ครับผม”

“เจ้ากรมันอดข้าวหรือเปล่า”

“รับประทานอดครับ แต่แกกินกล้วยเตี๋ยมัด ผลไม้และเครื่องกระป๋องแทนข้าว”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ ทำท่าเหมือนจะเป็นลม

“โอย อ้ายกรรมันต์มันเสียสุด ---“

“ตาย - ตาย เพิ่งรู้ความจริงเดี๋ยวนี้ นึกว่ามันอดข้าว ที่แหม่นแหม่นกิน เจ้ากรรมันต์ไม่มากนัก” แล้วท่านก็ปรีเข้ามาหาเจ้าแห้ว ยกมือตบหน้าเพียะเข้าให้ “นี่แน่แกล้งเห็นกับเจ้ากรรมันต์ไหมล่ะ”

เจ้าแห้วยิ้มแหย ๆ

“รับประทานเรื่องมันก็คงเป็นอย่างนั้นแหละครับ”

อาเสี่ยยับเท้าจะเตะ แต่เจ้าแห้วรีบโกยอ้าวออกไปจากห้อง ท่านเจ้าคุณวิจิตร ฯ กระแทกตัวลงบนเตียงนั่งคอดก

“โอย - เจ็บใจจริง อ้ายลูกคนนี่เห็นจะต้องบอกศาลา”

เจ้าสัวกิมไซหัวเราะ

“ม่ายต้องเสียจายน่อ เสียทีอี่เลี้ยงว ก็เลี้ยงวปายเจ้าคุณอยากเช่เอง”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ พยักหน้าช้า ๆ

“จริงเจ้าสัว ฉันเช่ไปหน่อย”

เจ้าสัว อดแขนท่านให้ลุกขึ้นยืน

“ไปคุยกันข้างล่างเถอะครับ ถึงอย่างไร ๖ หมื่นบาท มันก็เจ้งไปแล้ว บ่อเซียงกันน่อ เจ้าคุณมีเจ้งตั้งหลายลั้ง”

ท่านเจ้าคุณถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง ทั้งรักทั้งแค้นบุตรชายของท่าน ต่อจากนั้นท่านก็พอลงศาลาณญาติของท่านออกไปจากห้องนิกร

บ่ายวันนั้นเอง ซิงเกอร์ตอนเดียวสีแดงเข้ม ได้ถูกเปลี่ยนกรรมสิทธิ์เจ้าของมาเป็นของนายการุณวงศ์เรียบร้อยแล้ว เขานำรถกลับมาบ้าน “พัชราภรณ์” ด้วยความอึดอัดใจ